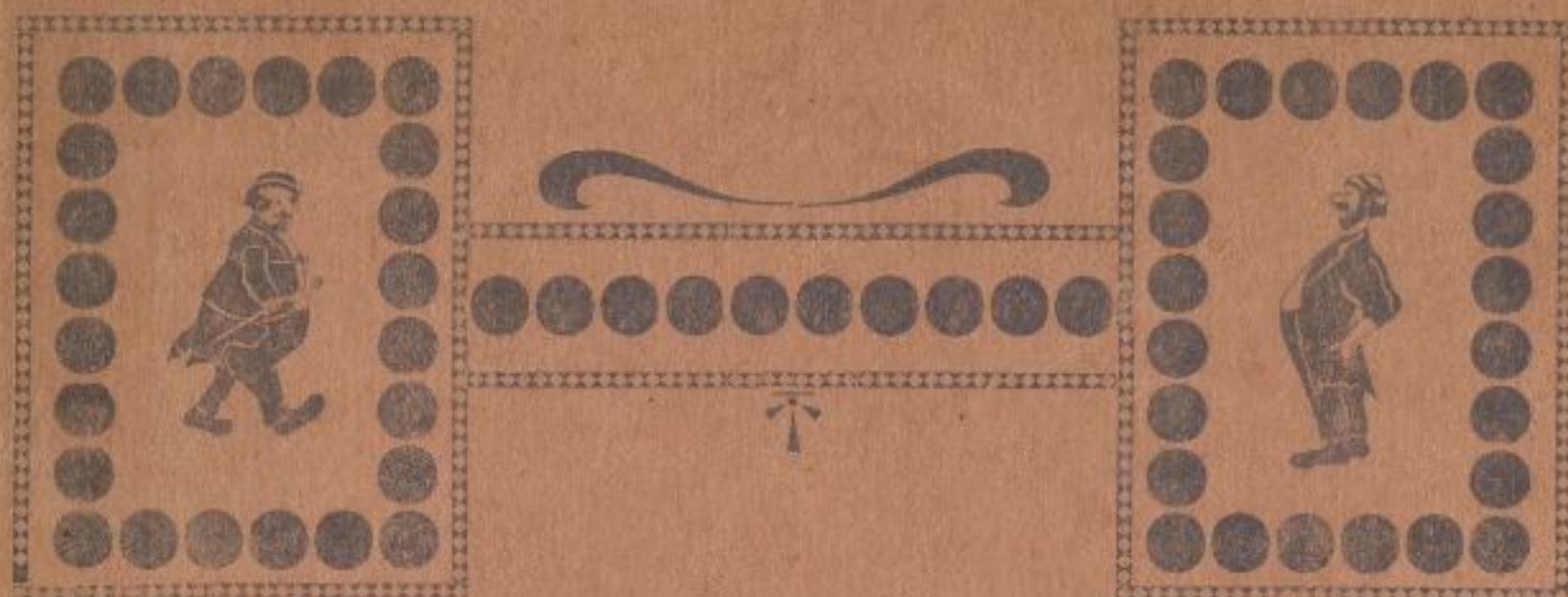

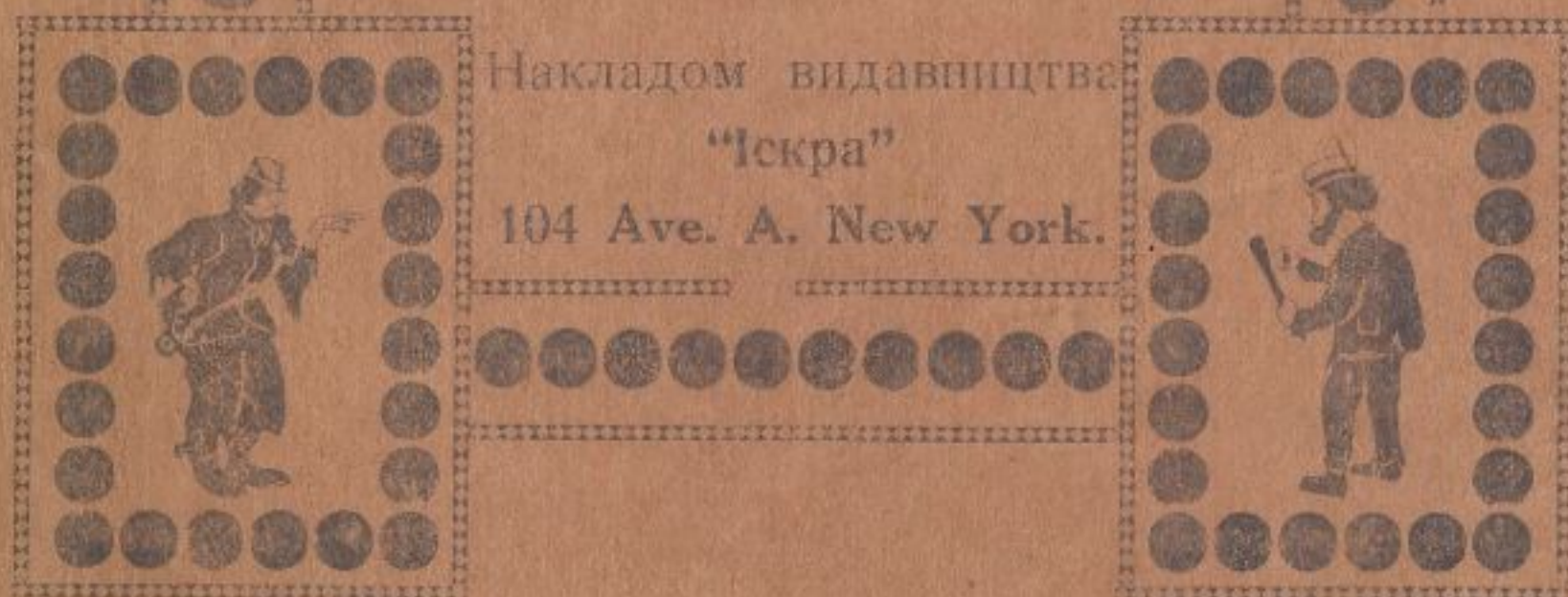

ПОВНИЙ МІХ
СЬМІХУ

АБО

ВЕСЕЛА КНИЖОЧКА
ДЛЯ СУМНИХ ЛЮДИЙ

Ціна 25 центів.

Накладом видавництва
"Іскра"
104 Ave. A. New York.

ПОВНИЙ МІХ СЬМІХУ

— АБО —

ВЕСЕЛА КНИЖОЧКА
ДЛЯ СУМНИХ ЛЮДИЙ.

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА "ІСКРА"

104 Ave. A.,
NEW YORK, N. Y.

— 1918 —

HARVARD UNIVERSITY
WIDENER LIBRARY

BAZANSKY

ЛЯХ І РУСЬКІ СЪВЯТІ.

Віз до міста пана Ляха
Бідний Русин, Муха,
Тай вивернув у болоті
Глибокім по вуха.
Лях увидів, що погано,
Прийдесь погибати
І говорить до Русина:
Моли ся, мій барте,
Щоби съвяті допомогли
При житю лишитись.
Тоді Русин здіймив шапку
Й так почав молитись:
Съвятий Яцку, Станиславе,
Двійце укохана!
Витягайте із болота
Нещасного пана.
Ви оба були Ляхами
І Лях помирає:
Поратуйте свого брата
Русин вас благає!
Лях сил усіх добуває
І кричить: — голото,
Съвятий Яцек був шляхтичем,

Не піде в болото!
 Проси лучше сьвятих руських,
 Вони біду знають
 І кождому у нещастю
 Швидше помагають.
 На те Русин: — чи маєте
 Мене за падлюку,
 Щоби я слав сьвятих своїх
 У таку грязюку?
 Ні, не хочу. Оден Ляшок
 Не вартує сего,
 Щоб мій сьвятий у болоті
 Бабравсь через него.
 Навіть малих сьвятих шкода
 Козьми і Дамяна...
 Сказав таке, нагнав коні
 І оставив пана.

Чалий.

„ПЕРЕПЕЛКА.”

В однім селі на Поділю,
 Жив Гриць Довбушенько,
 Знав він з пана, чито з жида,
 Накпить ся гарненько.
 Раз то в поли Довбушенька
 Різачка вхопила,
 І так з біди на полекшу,
 За корч посадила.
 Незгадавши при нас того,
 Десь чорт надніс пана,
 Який любив полювати
 Перепелки з рана.

Туть як зірвесь Добвушенько,
Щож мені почати?
Як узріє паничисько,
Тре ганьби набрати.

І надумавсь Довбушенько,
Шапчину скидає,
Притулившись до покоса,
Наче щось тримає.

Ось вже зближивсь паничисько,
Ти що робиш Грицю?
Що так держиш під шапкою,
Чей не перепелицю?

А я, панцю! А я, любцю,
Зловив я їй нині,
Як розсіла ся на яйцях,
В моїй конюшині!... —

Нащо тобі, дурний Грицю,
Ту перепелицю?
Заміняй ся ти зі мною,
Дам тобі телицю.

Гаразд, панцю! проміняєм,
Тож і уважайте,
Як піднесу я шапчину,
Так зараз хватайте.

Тут підносить Довбушенько,
Шапчину легенько,
А панисько нащурившись,
Хватає міцненько!...

ШТІФ ТАБАЧНЮК НА МАРКЕТАХ.

Люди навіть вже й забули,
 Коли зима була;
 Коли гуло та ревіло,
 Та снігами дуло...
 Тай що її, тоту зиму,
 Довго пам'ятати!
 Прийшла весна — треба землю
 Зерном засівати.
 Люди й весну обробили.
 Тепер Бога молять,
 Щоб дав дощу та сонечка,
 Та щоб Божа воля
 Великая, могучая
 Сьвята Його воля,
 Доглядала, дозирала
 Засіяне поле.

Тільки наш Штіф де Табачнюк
 Нічим не клопочесь.
 Тай чим йому клопотатись?
 На фармі не хочесь
 Йому жити, так поїде
 Він жити до міста;
 А у місті таких як він
 Є не сто й не двіста!
 Пощо йому десь на фармах
 Магуси валяти,
 Колиж бо він в Вінніпегу
 Буде пана грати...
 Пощо йому з кумом Майком

Й кумою сваритись,
 Коли йому й в Вінніпеґу
 Буде добре житись.
 Таки нині ще раненько
 Зібрав свої річи,
 І не дивлячись на кума,
 Що той го публічить —
 Вийшов з хати попрощавши
 Ще куму-не богу,
 Як та йому у порожні
 Перейшла дорогу.
 Він й до кума на пращане
 Махнув ще рукою —
 Тай поплів ся дорогою
 Нога за ногою...

Як сонечко вже підійшло
 У добрі обіда, —
 Штіф Табачнюк в Вінніпеґу
 Уже бачив діда
 На маркетах, як той сидів
 З бабою на фірі
 Й продавав квасну сметану
 По великій мірі.
 Підійшов наш Штіф до діда,
 Напив ся сметани, —
 А потому підійшов він
 До одної дами.
 Тота дама на маркетах
 Яйця продавала;
 Але тепер вона пильно
 Їх перечисляла...

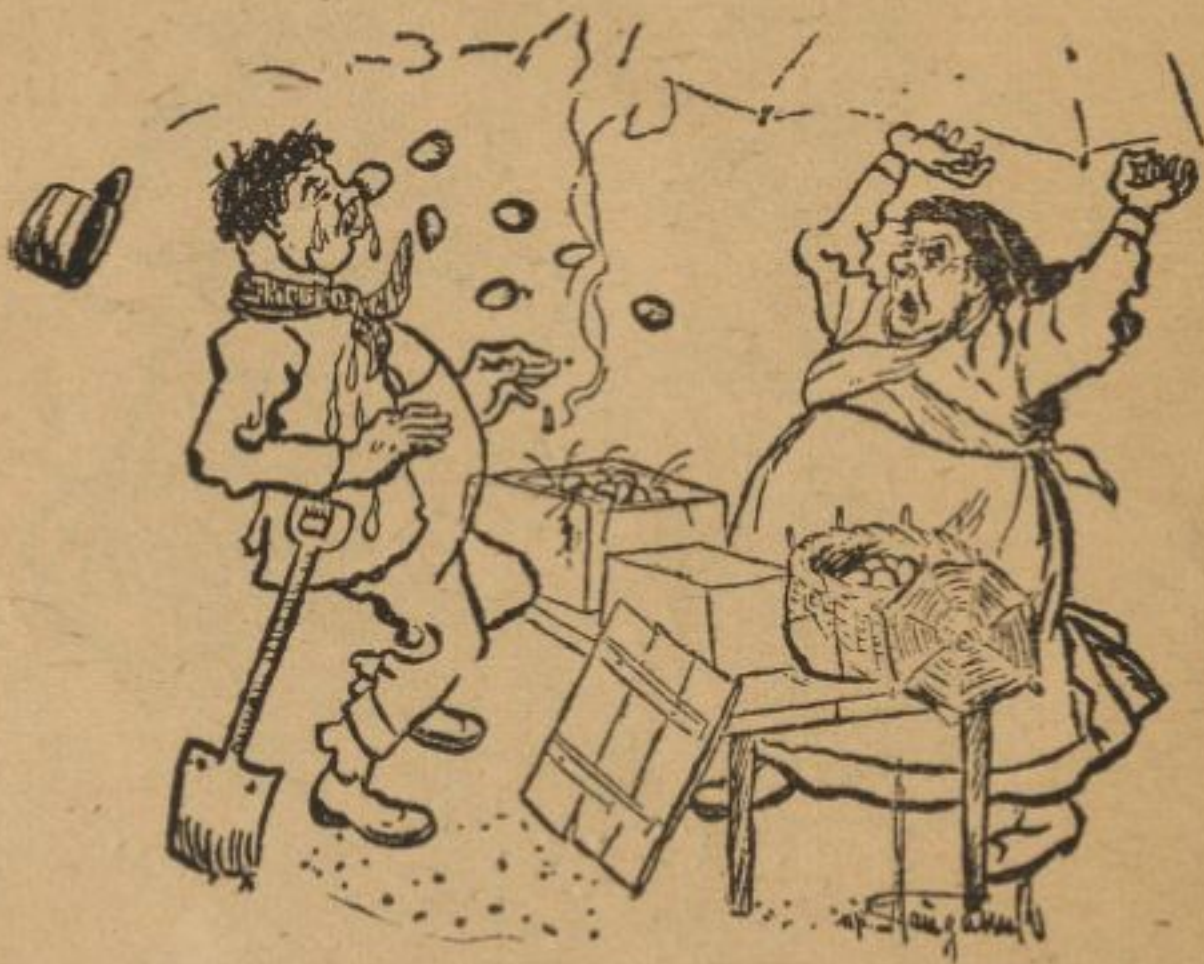
Штіф подумав, що знакома —
 Почав жартувати:
 “Молодице, поможу вам
 Яйця рахувати.”
 Але дама і не чує,
 В’на яйця суртує:
 То складає, розкладає, —
 То знову рахує:
 “Двайцять-штири сих великих,
 Що знесла тарката,
 Я не продам, хоч би прийшов
 Купити їх тато.
 Я для Лейби їх задержу.
 Як Англічка прийде —
 Буду отсі продавати.
 Отсі, як вона вийде!
 А отсі о, що з осени,
 Най заберуть наші;
 Я для наших ніколи би

Й не продала кращих.”
 Але отсі великі —
 Мені подаруйте!
 Пощо їх вам продавати?
 Лиш губок не дуйте!
 Усміхніть ся, молодичко!
 Відай ви забули,
 Як то єще ми обое
 Молодими були...
 А відтак... ех, Настасійко,
 Що то й говорити!
 Та чи знає ся молодіж
 Отак тепер жити?...

Чи тямите, голубонько,
 Тямите — бувало —
 Як ви мене годували
 Пирогами, салом...

А я в вечір у батлині
 Лиш салу вам "скачу."
 Як ті часи нагадаю,
 То трохи не плачу"...
 "А, старая ти кутюго!
 Щоб тебе пірвало!
 Щоб я тобі за дурнісько
 Та яйця давала?
 Щоб я тобі за дурнісько
 Вигоду робила?
 Побий тебе великая,
 Сьвята, Божа днино!"
 Не так то ви, Настасійко,
 Мене шанували;
 Не так то ви, моя люба,
 Мене частували."

"Ось я тебе почастую
 Як частують рідко!
 Чи з озера, чи з болота,

Чи в якого дідька
 Ти узяв ся і приліз тутъ,
 Мені тут мішати;
 І про щось там говорити,
 І про щось брехати?
 Яець хочеш? А наж яйця!
 А наж, ти паскудо!
 А наж тобі, препогане,
 Холерськеє чудо!"
 Тай зачала вона в Штіфа
 Яйцями кидати; —
 Ой не знав він куди йому
 З маркетів втікати.
 Попід вози, поза вози
 Став він утікати, —
 Ой, буде він ту пригоду
 Довго пам'ятати...

(В.)

ЩО СЕ Є ПЕКЛО?

— Що се є пекло? — питає піп на катехизації.

— Пекло се робітнича хата, коли загостить до неї яка хвороба і коли чоловік є без роботи, а діти кличуть їсти — відповідає якийсь сьмілий робітник.

— Ов, то ви певно соціяліст! — каже збентежений піп. — А хтож то вам так описував пекло?

— Ніхто не описував, отченьку; у мене мене в хаті воно якраз є!

ХЛОПЦІ ТА ДІВЧАТА.

I.

Бачу дугу веселицю
І дівчиу, мов телицю.
Мов телицю, мов корову,
І велику, і здорову,
І дурненьку, мов телиця...
Треба-б з нею ожениць ся.

II.

Росте явір біля дуба,
В того хлопця шия груба,
Глуна пика, глупі очі,
Вус чорнійший ще від ночі,
Наче в злодія долоня,
Ноги грубі, мов у слоня
Й шиплявий ще до того
Коб так сватав . . . йду за нього.
Чалий.

Добрий парох.

— Наш парох дуже добра людина. Вдові М-н. почислив за похорон її мужа всього трицять дол., а коли вона сказала, що не тільки що не має гроший, але й не має своєї голови де приклонити — то казав їй приходити на ніч до себе.

Ліпше псови муха, як патином поза уха,
каже мисливий і пострілює наганяча.

БОЖИЙ ПРИКАЗ.

„Працюй, Іване, — пан казав —
І не вважай на втому:
Від Бога нам такий закон,
В його писемі сьвятому.

Адже-ж сам Бог шість день робив,
Поки скінчив роботу,
Спочив же тільки в сьмий день
Від праці та клопоту.” —

Іван спинивсь на борозні:
„То річ, моспане, друга!
Одно — творити язиком,
А друге — перти плуга.

Але за приказом сьвятим
Я радий поспішати;
Скажіть же: що робив Господь
В день осьмий і девятий?”

В. С. О.

ПРОЦЬ ЗАГОЛОМШЕНИЙ

і єго гірка, люта недоля.

(Присьвята сьльским піякам).

В коршмі пана Мойше-Лайби
Сидять ґазди коло ґальби.
Сидять „бромбас” потягають:
Тай на долю нарікають;
Тому нива не вродила,
Тому бульба в ямі згнила,

Тому жінка щось слабує,
 Той ся вічно процесує,
 А в тамтого знова нині
 Пан „закутник” був в гостині.
 А всякий в горю шукає ратунку
 І журбу, лихо затопляє в трунку.

Оден між ними мізерний, худенький,
 Згнений журбою, на лиці бліденький
 Встав і так промовив: — „Гей, панове брати,
 Позвольте ми також словечко сказати!”
 — Просимо, просим, озвались в громаді,
 — Просимо дуже! Ми послухать раді!
 Тут Проць кашлянув, ликнув трова з кварти
 І, як слідує, став розповідати:
 „Я не знаю, чого від мене моя стара хоче!?
 Як лиш божий день настане, вічно тарахкоче:
 — Ти неробо, ти піяку, Іроде проклятий,
 — Ти лиш спав-бись, до роботи не хочеш ся
 [взяти!

І так вічно, день по дневи цілий рік минає
 І чоловік в своїй хаті спокою не має...
 Але прошу вас, громадо, слухайте, ласкаві,
 І розсудіть, хто ту винен в тій проклятій
 Ще кури не піли, ще день не свитає, [справі?
 А вже мя стара зпостелі зганяє
 І кричить над ухом:
 — Вставай драбе, духом!
 — Дров ми нарубай!
 — Їсти курам дай!
 — Бігай-но по воду!
 — Розбий ту колоду!

— Трісок назбирай!

— Хату замітай!

— Колиши дитину!

— Рухай-жесь! — бо гину...

— А то кара божя! з тим ото нездоров!

І сейчас ся взбісить, розлютить ся хмаров

І громи ся сиплють-острими словами

І блискавка блисне — в голову горшками...

Я в тім „утрапліню” геть голову трачу

І під лаву лізу, бо сьвіта не бачу...

І доти там кручу і нуджу собою,

Поки не з'явиться ся стара з коцюбою.

А тоді, о Боже, судная година! —

Дармо ся і прошу, плачу як дитина...

Нічо не допоможе порахує кости,

Ще й з клопоть волося вирве відьма в злости.

А ти, рад-нерадий, іди до роботи

І роби, о сили, аж смертні бють поти.

— Гей! час на обід вже! — кличе стара з хати.

Іду, бо вже можна в животі гуляти...

Приходжу голодний, а вона вам, відьма,

Ставить голий борщик. Головонькож бідна!

Хлепнув я три ложки, скривив ся приємно

Тай кажу: — ой! тожто там на дворі зимно,

Аж душа вилазить! — А стара вже знає,

До чого така весіда сміряє.

Тож як вам крикне, як мене собою

І вже готова стоїть з коцюбою!

— Ти змерз, піяку? смерз? Почкайже змію,

— Я тебе зараз по своєму загрию!...

Скочила до мене в воєнній поставі,

Вхопила за миску... Ого вже по страві!
 Бо відьма проклята в своїй бабській злобі
 Кипяток розлила по моїй особі,
 А я трепечучи утікаю з хати,
 Щоби єще більше що не обірвати.
 І де-ж тепер, бідний, маю ся удати?
 Де маю, нещасний, ратунку клядати?
 Нігде, як у Мошка, що коршму тримає.
 Він вам таке серце, як віск м'яке має:
 Він і потішить, він і поратує,
 А як не ма грошей, то і поборгує.
 Прийшов я до него: Добри4 вечер! — кажу.
 А він: — Як сен маце, пане господарю!
 А мене від того, як-би мастив медом, —
 А він своє тягне: — А що пан піць бендом?
 — Може житнюфкі, може шабасуфкі?
 — Може кіршенгайсу, може контушуфкі?
 Аж слинка йде ми на всі ті напитки,
 Але кажу: — Мошку, дай-но оковитки!
 Бо щось мені зимно і в животі млоїть,
 А під самим серцем щось як камінь стоїть...

Ставить Мошко ми флящину,
 Три „дзиґара” і дві „гуски”:
 Я почіхав ся в чуприну,
 І пю таки так по руски,
 „Три по три” ...В тім, Духу сьвятий!—
 Глянув я — коло порога...
 І упав я, як підіятий...
 Там стоїть моя небога,
 Очи світять, як в вовчиці,
 З злости викривила лиці,

А в руках вожог здоровий...

Пропав я, мов циган в рові!

Сьвіт потемнів, а воколо...

Бігме! вірте мні, Миколо,

Все ся крутить перідмною...

Я метнув в страху собою

І під лавою спинив ся;

Тут я з памятев простив ся...

Була уже днина біла,

Як протер я свої очи;

Голова мя страх боліла

По тій нещасливій ночі.

А тут ще стара ледащо

Взяла кожух і шапчину,

Ані випити вам защо,

Ані чим прикрити спину.

А бодайто чорти взяли! —

Як тепер іти до хати?

Таж-би люди ся сьміяли;

З села мусів бим втікати...

Що робити? — Тра чекати!

Чекав я до пізна в ночі,

Як злодій мусів-сь скрадати.

Га! сьмійте ся хто з вас хоче,

Но не сьмішно мені було,

Як злодій вертать до дому...

А що потім дома буде? —

....То не скажу вже нікому."

Розказавши всю причину,

Звісив Проць наш головину,

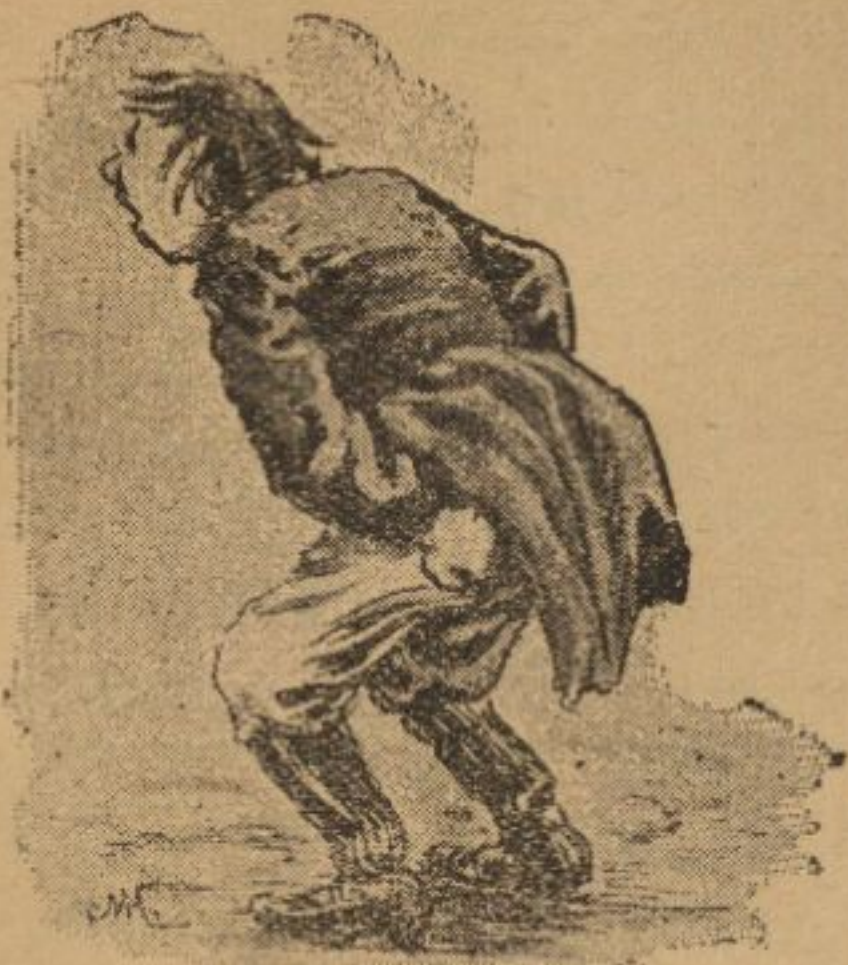
Гірко, важно задумав ся, —

На що він на світі здав ся?
 В коршмі пана Мойше-Лайби
 Сидять ґазди коло гальби.
 Сидять „бромбас” потягають
 Тай на долю нарікають:
 Тому нива не вродила,
 Тому бульба в ямі згнила,
 Тому жінка щось слабує,
 Той ся вічно процесує,
 А в тамтого знова нині
 Пан „закутник” був в гостині.
 А всякий в горю шукає ратунку
 І журбу, лихо затопляє в трунку....
М. Русь.

МІЙ МИЛЕНЬКИЙ.

Мій миленький, хоч маленький,
 Та сила велика:
 Форка і скаче він оноді,
 Мов корова дика...
 Мій миленький, хоч дрібненький,
 Та грубо він лаєсь,
 А частенько з пересердя
 Й бити пориваєсь.
 Мій миленький, хоч худенький,
 Та мало я дбаю, —
 Колись зловлю за чуприну
 Й шкуру полатаю,
 Щоб пізнав він силу жінки
 І се своє лихо,
 Що хто слабий і безсильний —
 Мусить бути тихо. Чалий.

СОФРОН МОЧИМОРДА.

(Мочиморда входить на сцену, затачуєсь і говорить):

— Ов... Фе!... Як то мені й в ноги по-
влазило і в голову. А ту ще, щоби хто з грома-
дян не побачив, бо і сьміху булоб на ціле село!
Ов... Фе... Агій на тебе проклята маро! Годі до-
рогу винайти до хати. (Зауважавши публику).
А... вибачайте, я не зауважав!... Моє ушанова-
нє, моє поважанє! Що?... питаєтесь, з ким має-
те честь? Ов... Фе!... Я думав, що ви мене зна-
єте. Ви здаєсь не тутешні?!... Га? з іншого ціл-
ком повіту?... Може бути, може бути!!... Ов...
Фе!... таж мене, начальника громади села
Хруньковець, мене ото, як видите, Софрона Мо-
чиморду — всі знають! І мала дитина в селі

знає мене. Ге?... питаєте ся звідки вертаю? Як раз тепер вертаю, видите, з обіду від ясного пана. Вибачайте за слово, що осьмілюсь спитати таки напавду, чи ви тутешні, чи ні? Я бо й виджу, що ви не тутешні, бо наш повят цілий мене знає, то єсть, всі пани з повіту!... Двайцять літ я вже війтую, т. є. я ніби начальник громади, член ради повітової, огльондач худоби й людей й так далі. Го, го!... я досить обширне становиско займаю, не тільки в своїй громаді, но і в повіті!... І всюда, як бачите, мене шанують, та поважають й почитають, а все оно через мою добру натуру. Бо я бачите, потрафлю всюди й межі всіми хорошо найтись, знаю кому й як честь віддати!... А за таким чоловіком пропадають.

— А тепер послухайте мене уважно:

— Постягаю всякі додатки до податків, нумерове, шильваркове та яке лише удасть ся, що аж пищати будуть! Я не боюсь нікого в громаді! Го, го!... Нехай пробує влізти мені в дорогу, то побачить. Хоч то громадяни не ті, що колись були. Гей той каже, — нюхають письмо носом. Вже й зновили, що в касі громадській брак гроший. Не треба вам й казати.

Про тоту касу громадську, то ніхто й не знав був, колиб не той проклятий Іван Читальник, що ніби він себе має за ученого, бо читає якісь там газети від Львова. Го... го!... тото я тобі небоже памятаю!... що й не стямиш ся, як з громади пійдеш з торбами! Ніякому мудраге-

леви іначе не пасує, й не один повандрував зі пани з повіту, то й цілої громади не бою ся!

Для доброго, я всюди добрий, хотяй би і з жидом. От з концесіями на вишинк, то также села через свій непослух. Зрештою за мною всі моя в тім річ, як треба й жидови помочи, то поможу. Абрамко добрий чоловік. Знаєте, я не жартую, а правду кажу, що мене всі люблять і шанують, та поважають. От, хотяй би й сьогодні, запросив мене ясний пан на обід, а було багато панства — маґнатів, а межі ними і я. Бо бачите, чоловік не нинішний і уміє знайтись, хотяй би й в яким то висшім товаристві, та всіх убавити до не схочу. Пана старосту при обіді, то аж живіт розболів зі сьміху. Тай всі такі сьміяли ся. При кінци то було вже мені за много того сьміху, бо й я аж таки розсердив ся. А пішло воно з того: посідали паньство обідати, ну, тай й мені випало своє місце. Подали на стіл зупу, чи яку там мару, я нікого не обмавляю, але не була солонна! Велика річ, як я взяв пальцями соли та посипав на таріль. І чогож тут сьміяти ся? Які вони дивакі тоті пани. Сейчас один каже мені на ухо:

— У нас, каже, бере ся сіль на кінець ножа і тоді посипуєсь. Най тобі буде й так, — думаю. Не велика штука, взяв я знова в пальці соли, гей тої табаки, насипав на кінець ножа й посолив. Знова сьміху не мало. Всі кричали: браво, пан староста з радости аж поклепали мене по рамени й мало не звалили ся зі сьміху.

І так подавали одно за другим, друге за третим. Всілякі напитки, всіляку закуску й перекуску, аж на кінци поставили цілу вязанку якогось коріня з очерету, якісь шпарґали, шараґи, чи там як вони звуть шпараґи, чи що. Гризу я того гризу, аж зуби тріщать, таке вибачте тверде, а в них ні смаку, ні їди!... А ту всі в сьміх на цілий голос. Мене то вже розлютило, таки до живого. Чи тебе ту мара не може взяти з твоїми шпарґалами! Кажуть, та ви начальнику не з того боку їсте. Мені вже було за багато тих шпарґалів проклятих. Як не шпурну під стіл, то аж підлога забреніла, такі тверді були. Троха на мене пані старостина криво подивилась, бо її забризгало сукню, тай таки всі покрутили носом, але якось то прийняли за жарт, й незадовго скінчив ся обід, тай я попрощав ся з паньством й вертаю до дому тепер, як бачите, просто з балю!

Нема то, як моя стара зварить борщу чи капусти, та все солене й без яких там шпарґалів, котрих й собака панська не хотіла їсти.

Га, що кажете?... Паньство мали до мене яку справу? Воно тее... як би тее... бо то бачите, так за бездурно я справи таки здавна ніколи не роблю нікому... Що, жадної справи не маєте? Ну, то добре, але як коли будете мати, може схочете притекції до повіту, то тільки поступіть до Хруньовець й поспитайте, де мешкає Софрон Мочиморда, начальник громади, член ради повітової, огльондач худоби й людей та живих, як

й умерлих. — Або де мешкає ревентий. Бо ко-
лись я був й ревентий, але з єгомостем погнівав
ся за вибори й вони відправили мене. Впрочім
кождий покаже мою хату. Або як раненько, то
застанете мене у Абрамка в коршмі, бо я там
що день раненько урядую з радою громадською.
Отже кланяюсь Вам! Мое ушанованє! (Вихо-
дить). Т. Г.

ГУЦУЛСЬКА СВАРКА.

Трех гуцулів посварило-сь
Та й на полонині,
Й заляв перший :
Що-б смерека вас побила нині !
Другий крикнув : Чорногора,
Що-б вас придусила !
Третий знова : — медведиця,
Що-б тебе гостила !
Подоляк на се лучив ся,
Родом із Товстого,
Засміяв ся, тай говорить :
Всі ви до нічого !
Ліпше вміють посварити-сь
Сороки на плоті.
Бодай ви всі утопили-сь
В подільськім болоті !
Як гуцули таке вчули
Так всі в один голос :
Не клени так, бо се страшно,
Що аж вяне волос !

Гуцул навіть вмерти любить
 На горі високій,
 Але марно загибати
 У вашім болоті
 Се погано ! Як з болота
 Ставать перед Бога ?
 Тіло ціле зболочене
 Тай душа, небога.
 Сьвяті в небі так не можуть
 Душі пропустити :
 Обчистити її мусять
 Тай добре обмити.
 Ну, а звісно, з пересердя,
 При такій роботі —
 Наштовхають бідну душу,
 Що облізуть боки.

Чалий.

БИК, ПІП І ХЛОП!

В долині за селом,
 Пасе товар мужик
 Між стадом в середині,
 Гуде, реве, бик.
 Доріжка веде через пашу,
 Яку худоба лакомо скубе,
 Із поля до дому сеюж то стежиною,
 Мале хлопятко, весело іде
 Під селом видно як щось чорніє,
 Се наш священник, духовна людина,
 Іде в сю долину на сьвіжий воздух,
 Де скубе травицю мужицька скотина.

Бик круторогий по своїй натурі,
 Задер хвостяку, і гордо іде,
 По вузкій стежці, а напротів него,
 Мале хлопятко пісоньку веде.

Зійшли ся бик з хлопцем, хлопя уступилось,
 Притім єго гладить, то по карку плеще,
 Бик пішов далше, а хлопец веселий,
 Таку то історію, він під носом шепче.

Казали татуньо дай Боже здоровя,
 От сьому бикови і наші корові,
 Двайцять і пять ринських взяли за телицю,
 Продавши у місці, рижому жидкови.

Іде хлопя далше, а піп протів нього,
 Оступись смаркачу, сеж стежка вузька,
 Бикови вступив ся, хоч се худобина,
 А чомже не зробиш, як іде людина?

Говоріть ви отче, хлопя відрубало,
 Із бика того, батько користь мав,
 За тоту телицю, що купив жид рижий,
 Двайцять і пять ринських з могорищем
 [взяв

А з вас пане отче така була користь,
 Що з мою сестрою як ви поступили,
 То батько росердивсь, сестру з немовлятком,
 За десяту межу єї напудили.

Отець як почули, як хлопя рубає,
 Митко обернулись, подались в село,
 А хлопя за ними спішило до дому
 Невинну пісеньку вело.

Е. Жуковский.

ДОРОГА ДО СПАСЕНЯ.

„Молись, трудись, спасен будеш“, —
 Голосить піп з амвона, —
 „Бо се жите, нудне, тяжке,
 Без молитов — мамона!
 Молись, трудись, в церков внеси
 Часом яку ковбаску
 За парастас, то й в рай підеш,
 Заслужиш в бога ласку!
 Молись, трудись, покірний будь,
 Панами кланяй ся низько,
 Хто робить так, то, мовлю вам,
 Йому до неба близько.
 Молись, трудись, газет неруш,
 Книжок тобі не треба,
 Бо темний лиш небо узрить,
 Душа злетить до неба.
 Молись, трудись, за церков дбай,
 Дбай за її патрона,
 Як правди вам не мовлю я,
 Хай провалюсь з амвона!“

Е. М.

ЧИ СЕ ГРІХ?

Хлоп: Отче духовний, чи то гріх ошукати
 жида?

Священик: Був би гріх, якби ви його ошу-
 кали, але не бійте ся, бо вам се ніколи не вдасть
 ся.

ЛЮБОВНИЙ “КЕЙК.”

Одна мала лавка,
 Одно тінисте дерево,
 Чотири унції любови,
 Чотири губи добре притиснені,
 Дві руки стиснені;
 Змішай добре і подавай в темноті.

СЛИМАК.

Слимак, що сидів на залізній дорозі, дуже лютував на поїзд, котрий що дня з гуком і стуком переходив по рельсах і непокоїв його в його приемних занятях.

— Сього вже довше стерпіти не можу! — говорив слимак до себе і відважно кинув ся поміж рельси, витягаючи ріжки, коли з далека показав ся надходячий поїзд.

— Я його здопчу, знівечу! — викрикував обурений.

Над'їхав поїзд і з гуком покотив ся понад своїм ворогом.

Слимак обернув ся і глянув грізними очима на щезаючий поїзд.

— Він не важив ся! — кричав у слід йому. — От і втікає передімною отой боягуз!

І лишив на рельсах стільки слюзу, скільки лише міг.

Робітницький рух подибує у своєму поході чимало оттаких слимаків.

ДОБРА РАДА.

Ой, куме Іване, якесь безголовя —

Вічно лиш слабую, не маю здоров'я:

Голова болить мя, в грудях запирає,

Ходити не можу, бо щось з ніг тручає,

Їм лиш як за напасть, сон мя не чіпає —

Ах як я ся мучу, оден Бог лиш знає.

Можебисьте дали на це які ліки?

Вдячний за те буду вам, куме, на віки!

На те Іван каже; га, куме Стефане,

Єсть лік, но не знаю, чи терпцю вам стане...

А лік вам єдиний на це безголовя

Єсть: пийте но, куме, менше на здоров'я.

ГОРЕ КУМИ.

Наварила пирогів
 Щоб втишити мужа гнів,
 Що нині сердитий:
 Саме тоді причвалав,
 Як піп мене цілував
 Й став дуже сварити-сь.
 А я йому те і се,
 Що попови вільно все —
 Особа сьвячена.
 Та він стрілив, наче кріс:
 Нехай тебе возьме біс,
 Ти, козо кручена!
 На Великдень посьвятять
 Много таких поросят,
 Мимо того люде
 Не дозволять зараз їм
 Перерити цілий дім,
 Та й лазити всюди...

.....
 Наварила пирогів
 Чей минеть ся мужа гнів;
 Най горло заткає!
 А попови їду сказать,
 Щоб не важив-сь цілувать,
 Як муж підглядає. Чалий.

Пожелав.

П е т р о (до свого сусіда): Е, куме, по-
 старів уже ваш пес, ледви ноги волочить. Пев-
 но дуже старий?

К у м : Гай-гай, куме! Коли-б ще ви так
 гавкали, як він, було-б вам, за що дати їсти.

„ДОБРИЙ ЄГОМОСТЬ.”

На парохію єгомость,
Приїхали в наше місто,
— Щоби душі ратувати
Від „проклятих” атеїстів!

Щоби вірних научати
І моралі і покори;
Щоби бога не гнівили,
Не звели — зарази — змори!...

Бо гріхом се ме тяжити,
На безбожних непокірних;
Що не хочуть скромно жити
Як пристало се на вірних...

Не вживайте за-богато,
— Наш єгомость навчає, —
Чим убогша чия хата,
Той чистійшу душу має!...

М'яса в п'ятницю не їжте,
Бо се гріх — непростимий;
Сам Христос казав не їсти,
— Бо й сам постив на пустини!

Гроші ваші все на боже,
Ви повинні жертвувати;
Бо ви грішні — ви прокляті,
Треба душі ратувати!

Та щей те що в вас гріхом єсть,
— В вас дітей все забогато;

Хто-ж то вигадав для хлопа
Щей тих роскошів вживати?!...

Та-ж ви хлопи — таж ви хами!
— Вам лиш шуфлю, бігу, тачку,
А за те — що заробили —
Тре' зложить до церкви „дачку!”

Бо я божий помазанник,
Мені вільно все робити...
Лиш одно — одно на світі,
Що не можна ся женити!

Та нехай там — я поражу! —
Маю я слугу хорошу;
Все учинить — щей охочо,
Бо й защо-ж бере все гроші?!

А ви грішники прокляті,
Ви мовчіть — моліть ся богу...
Бо за кожде сміле слово,
Вас впакують мов безрогу,

До забори, до арешту
А що далі буде з вами, —
Там довідаєтесь решту,
Обійдуть ся — як з волами!

Так навчав єгомость „добрий”,
Свої вівці — всю отару;
Сам вживав добра на світі,
А дурних післав за хмару!!...

М. Тарновский.

ПІСНЯ ЖОНАТОГО.

Вчера вечер була злива,
 Лились мої слези, —
 Бо мя била моя жінка
 Патином з берези!

Нині бачте вже посуха
 І дощу немає; —
 То за те знов мої вуха,
 Жінка натягає!!!

А що завтра вже зі мною,
 Станеть ся на сьвітї;
 То лутше тим і не знати,
 Котрі ще небиті!...

М. Та—кий.

—000—

ЙОГО „ТРОБЛІ”.

Я, Гаддемет, троблі маю,
 І газдиню позиваю,
 Позиваю аж до корту,
 Бо не дала мені борту,
 Анї борту, анї бейту,
 А забрала мою пейду.
 З мого суту, мого трунку,
 Привчить мушу тую монку,
 Нехай райт усе ділає,
 Нехай бойсів не чіпає;
 А не хоче, то чи Кейди;
 Чи ти лейді, чи нелейді...

Чалий.

НАЙЛІПШІ УЧИТЕЛІ.

Вже із малку вчать нас сьпіву,
 Деклямацій та музики,
 Відтак школа вчить нас знова
 Всілякої гімнастики.
 Вкінці життя повне шуму
 Ріжних штучок нас учить,
 Але розуму доперва
 Учать нас жінка і жид!...

ПІМСТИБ СЯ!

В однім галицькім містечку підчас зарази
 було наказано з уряду щоби не пускати свиней
 по місті — чим можна заразити більшу скіль-
 кість свиней.

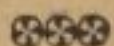
По звичаю, місцевий поліцай бере тара-
 бан, іде по місті тарабанить а опісля виголо-
 шує в чім річ, а що поліцай в цьому місті був
 лихий на своїх урядників так дуже бажав пім-
 стити ся, на них, та зганьбити публично; Тут
 як раз була спосібність до сего, — бо коли вже
 назбиралось досить людей — поліцай почав
 таке:

„Шановна громадо — Пан Староста і
 Пан Бурмістр свині!..... а по хвили додав:
 „казали позамикати!...

От таким способом зганьбив великих до-
 стойників... і цілком спокійно пішов далше
 не діставшись до кози...

Підслухав М. Та—ний.

ХИТРИЙ ІВАН.

Зневажив раз пан Івана
 У громадській раді
 Й сей задумав зганьбить пана
 При цілій громаді.
 Зганьбить пана, то не штука,
 Але так се втяти,
 Щоб опісля тяганини
 По судах не мати;
 Щоби пану причіпити
 Порядную лату,
 Й не попасти за образу
 В Іванову хату.
 Ляцькі пани, се у біса
 Народ гоноровий —
 Назвеш його ослом, дурнем,
 Сказити-сь готовий.
 Вносить скаргу за образу,
 А грошей не має —
 Продасть штани і сорочку
 Й дальше позиває...
 Думав Іван цілий тиждень,
 А в неділю зрана
 Коло церкви, при громаді
 Так став ганьбить пана:
 Знюхала ся коза ваша
 З моїм цапом Федьом
 Й полюбили-сь покохали-сь
 Як циган з медведьом.

Й ваша коза паршивая,
 Біс би нею кинув,
 На Великдень мого цапа
 Взала у гостину.
 І пасли ся наші кози
 У вашім садочку,
 Тай бачили з кухаркою
 Вас у холодочку...
 Ви кухарку голубили,
 Вона приставала...
 Сама тоді ваша пані
 Звідкись причвалала,
 І вибила вас по пиці,
 Аж страшно казати,
 І крикнула: — „Ти падлюко!
 Розбишако клятий!
 Ти злодюго, ти кабане,
 Насїне погане”!...
 Чи хочете більше знати,
 Що цап бачив, пане?
 Пан із люти аж посинів,
 Мов грім в него грянув,
 Та зрозумів, що сам Іван
 Се чув і підглянув.
 І вже втікав, що аж біси
 Були з того раді.
 Так то Іван зганьбив пана
 При цілій громаді.

Чалий.

3 життя капіталістів

Образець без слів

А. К.

ЩАСТЕ.

Казка.

Один великий цар казав привести до себе поетів і мудрців свого краю. І спитав він їх:

— В чім щастє?

— В тім — відповів поквапно перший, — щоби все бачити блеск твого божеського лиця і вічно відчувати...

— Виколоти йому очі — сказав рівнодушно цар, — Дальший!...

— Щастє, то власть. Ти царю щасливий! — сказав другий.

Та цар відповів з гіркою усмішкою:

Одначе я терплю від гемороїдів і не маю сили вилічити ся. Вирвати йому ніздрі, каналії, Дальше!...

— Бути багатим! — сказав замикаючи ся третій.

Та цар відповів:

— Я багатий, а питаю за щастем. Досить з тебе кавалка золота вагою як твоя голова?

— О, царю!...

— Ти дістанеш його. Привяжіть йому до шиї кавалок золота вагою як його голова і киньте того бідного до моря.

І цар крикнув нетерпеливо:

— Четвертий.

Тоді приповзав на животі чоловік в лахах, з очима як від пропасниці і забормотів:

— О, премудрий! Я хочу трошки! Я голодний! Зроби мене ситим і я буду щасливим тай прославлю твоє ім'я в цілїм світі.

— Нагодуйте його, — сказав цар відразу. — І як він умре від ожирства, прийдете і скажете мені о тім.

І прийшло знов двоє. Один сильний атлет з рожевим тілом і низьким чолом. Він сказав зітхачи:

— Щатсе в творчости.

А другий був блідий, худий поет, а на щоках його горіли червоні плями. І він сказав:

— Щасте в здоровлю.

Цар усміхнувся гірко і сказав:

— Як би я мав силу перемінити судьби, то по місяци ти поете молив би богів о натхненє, а ти образе Геркуля, бігав би до докторів за редуційними пігулками. Ідїть оба з миром. Хто там ще?

— Смертельний! — сказав гордо семий украшений цвїтами нарциза. — Щасте в небутю!

— Відрубайте йому голову! — сказав лїниво претендат.

— Царю, о царю, помилуй!... — залепотів осуджений і став блідший від листочків нарциза. — Я не се хотів сказати!

Та цар недбало махнув рукою, зівнув і сказав коротко:

— Відведіть його... Відрубайте йому голову. Слово царя тверде, як агат.

Приходило ще багато. Один з них сказав тільки два слова:

— Жіноча любов!...

— Добре, — згодився цар — дайте йому сотку найгарнійших жінок і дівчат мого краю. Але дайте йому те-ж кубок з отруєю. А як настане пора, скажіть мені. Я прийду подивитися на його трупа.

І ще один сказав:

— Щастє в тім, щоби кождє моє бажанє виповнювало я в мить

— А що ти тепер хочеш?

— Я?

— Так, ти.

— Царю!... Питанє дуже неожиданє.

— Закопати його живого в землю.

— Ах, і ще один мудрець? Ну, ну. Підійди ближше. Може бути, ти знаєш в чім щастє?

А мудрець, — бо він був правдивий мудрець — відповів:

— Щастє в красоті людської думки.

Брови у царя дрігнули і він закричав гнівно:

— Ага! Людська думка! Що таке людська думка?

Але мудрець, бо він був правдивий мудрець, лише усміхнувся зі співчутєм нічого не відповів.

Тоді цар казав вкинути його в підземну темницю, куди не доходив ні один звук з надвору. А як по році привели перед царя в'язня, який

вже осліп, оглух і ледви держав ся на ногах, то на питанє царя: „Що? І тепер ти щасливий?” — мудрець відповів спокійно:

— Так, я щасливий. Сидячи в тюрмі я був і царем і богачем і закоханим і стим і голодним — все те давала моя думка.

— Що се таке думка? — закликав цар нетерпеливо. — Знай, що за п'ять мінут я тебе повішу і плюну в твоє покляте лице! Чи і тоді утішить тебе твоя думка? І де будуть тоді твої думки, які ти розповсюджував по землі?

Та мудрець відповів спокійно. бо він був правдивий мудрець:

— Дурню! Думка безсмертна!

Красні штуки.

— Чого найбільше є між жінками?

— Артисток від мальовання тварів.

Боїть ся.

— Не бій ся, Сурцю, сей пес не кусає. Он диви як він наставив хвіст до гори і як ним весело махає.

— А коли я власне бою ся такого наставленого кінця.

Пожалувала ся.

Стара панна (до сусідки): Знають пані, та я промокла до нитки!

Сусідка: Таж прецінь пані мали парасоль!

Стара панна: Коли я ним пса накрила.

Лист Пазі Дурійки до Штіфа Табачнюка.

Твоя Пазє так собі думає,
Дес єї Табачнюк вже иньшу має.
Шльохає і плаче,
Що Штіфа не бачит;
Йдуть марно літа без єї Штіфа.

Мій лебедик червоненький!

Ти думаєш, що я мало намолила ся до Бога,
аби Явдоха минула се? А кільки то я купила
свїчок перед свитого Миколая, щоби вона ска-
нала як та свїчка? І до ворожки ходилам, во-
лово зливалам і такі дочекалам си тебе самого.
А-я, а-я! Воливо показувало, що Явдоха жила,
— о — не! бігсію і там вмерла. Всю я робила,
аби тебе мати мій соколику, я так люблю тебе
як ти горівку; — бігме Боже! Ніби я рахувати
не з тих, аби, сохрани Господоньку, ласкавий,
чіпати си Тебе тоди як твоя Явдоха жила, — о

— не! — бігме що не! Най-би ми покрутило, тай-би ми позавертало, як би я думала за тото. А деж би я на таке зважила си? — Ніколи в світі; та де-де? Або я що, — така як другі?..... Моя фамелія була дуже порьидна; а я ще порьидніща, бом вдатна і ніби знаю сьо, — як, тот якис казав, від а до бе.... і зробити потрафлю і побалакати, такі рахувати всьо знаю, бом годна і вмію.

Я тебе, коханий Табачнюку, полюбила ще тогди, як Ти в Гната на хрестинах вигулював і цуда доказував, а сьпівав-ес ек крокодилик рібенський тай гадаю собі: ото коби Пан Біг повернув твоє серце до мене, то-бим те так шінувала як паце цицькове. Головочку Твою змила-бим, карк-бим віголила; гнжок, пиріжків, ковбаси та борщик-бим віготовила, лише аби мій Штіфцьо пролигнути міг. Ей, як-би ти знав мій лебедик, як я сумую і баную за Тобов, то-бис злетів до мене гей та куле німецка.

Иой! Божичку! — тадаю-си як-бим досегла цієї ласки, аби Штіф був мій, то-бим зробили таке вісіле, як робит се дівці, або парубкови. Ніби мені вже не до того, бом не дівка, Божичку прости ми вже — куда хтіти-казати 15 років минуло ек мій перший вмер на заготник, а другий ек дес пішов, то чутки до сегодни нема за него. Він такий, що з ним анї сюди анї туди! — бігме Боже! Та вже ек его жінка вібе по писку, а він нічого не каже, то що він чує варта? А де-ж такий чоловік здалий? Ти собі ангеле мій, не бери до голови, а люби мене і жени си, бо я Тебе рахувати люблю, О! я не така як другі! Бігме що не!

Посилаю Тобі сю фотграфію мої вособи на темку і Те прошу напиши до мене, най неплачу бідна і свої гіркі сльози не лею за Тобов.

Поздоровлею Те і цілюю Те по низлічонї рази
100o000o00. Твое коханє,

Пазє Дурійка

Етельберт, Ман.

БЕЗЛИЧНІСТЬ.

— Чи хочите позїстати моєю другою женою?
— Або, ви є вдовець?
— Но, нї . . . але моя жінка виїхала на сві-
же повітря.

В ШКОЛІ БАРОНА ГІРША (при іспитї).

Учитель: А тепер Іцик заспева нам цось па-
тріотичного.

Іцик: Кракувячик сдин мѧл кунїкуф шедим,
Поехал на войну, пшівюз шедемнащи.

Учитель: Фе! Іцик. Алеж ту нема риму.

Іцик: Ну цо то значї риму, але інтерес єст.

БАЙКА ПРО ПОСТУПОВОГО ЛИСА.

Лис один, що школи великі скінчив,
(Між людьми навіть бував!)
В край рідний вернув і добро сьвідчив,
Де лише лихо застав.

А щоби лихе із землі видерти
І щоби злого корінь упертий
Знищити в самім зароді —
Став педагогом в своїм народі.

Дурні череди волів, баранів
Чим скорше йому в науку
Повідавали своїх синів,
Щоб вивчили життя штуку.

Щоби уміли оборонятись
Перед своїми ворогами,
Перед медведем, перед вовками,
Щоби не треба вічно лякатись.

Як лиш наука ся розпочала,
Лис до інспектора бумагу шле,
(Суспільність вовка інспектором мала):
„Приїдь, побачиш, як мені йде.”

Та вовк сам школи не візитував
Бо барани добре його знали,
Лиш лисови рівнож тихо відписав
(А ми се письмо читали):

„Мені, мій лисе, не випадає
Поміж баранів заходити
Лиш прошу, як добре котрий виглядає,
Для мене його задусити.”

Лис по приказу доглянув,
 Що штуки гарнійші сортує,
 Рід баранячий ся не оглянув —
 Синів половини бракує!

Тоді в газетах своїх страх люто
 Воли і вівці закричали:
 „Йому педагогом між нами не бути,
 Щоб наші діти не пропали!”

І в мить на раду ся збирають
 Ще й осла запросили —
 Ах! наші діти пропадають
 Яку-б ми раду ухвалили.

Аж гульк! І лис десь на раді взяв ся
 І слово забирає:
 „Безлад у бурсу нашу закрав ся,
 Се нас так люто карає.”

„А вже-ж, а вже-ж! — воли ревуть —
 Ти педагогом й в бурсі будь!”
 Властиву причину забули,
 Неначе-б усі послули.

Вже кінець. Лис і далше
 Баранячих синів навчає,
 А вовк сьвіжого транспорту
 З Тернополя виглядає.

Л. К.

Око за око.

— Чи то правда, що вже тобі Господь тре-
 ту жінку забрав?

— Та правда, але я взяв вже четверту. Бере
 Господь — беру і я.

— Фе, стидай ся, такий молодий, а тільки горівки пєш! Що з тобою буде на старість! Таж тобі горівчиско кишки спалить. І що тоді зробиш?

— Овва! Тоді буду гасити пивом...

ПОГОДИЛИСЬ.

В ліжку хорий чоловіча
лежить та стогнає...

Двох докторів коло нього
„конзілієм” тримає.

Нігті, зуби оглядають,
волєся слабого, —
ніс чи зимний, уха сині —
де причина злого...

— Так, коханий мій колего,
 вірте мому слову —
 маєм ту, як на долони,
 хворобу мозкову.

Другий злобно засьміяв ся,
 подрапавсь по спині —
 — але пане! — ту лиш маєм
 ревматизм, в коліні. . . .

— Тож даруйте, мій колего,
 Се раций не має!
 Ескуляпи посварились,
 а хорий стогнає.

В тім служаща отворила
 двері до комнати, —
 до снідання, що на столі
 хоче запрашати. . . .

Ескуляпи поглянули
 один на одного.
 — Напишіть же ви рецепту
 не болючу ногу!

— Ні, даруйте, мій колего,
 погодим ся оба; —
 вже й мині здаєсь, що то є
 мозкова хвороба

— Хоть не знаю, — перший каже, —
 бо то тії болі!

— Прошу панів до снідання
 вже стоїть на столі! — —

Ескуляпи вмить згодились:
 Хорому в мінутку
 записали враз лікарство
 на катар жолудка. . . .

ГІРШЕ ЦЕПЕЛІНА.

Била жінка чоловіка
 По пиці і в спину —
 Тай кричала на весь голос: —
 „Ратуйте, бо гину!“
 Почув крик сей сусід, Ваньо,
 Вбігає до хати,
 Приглядає-сь і питає-сь: —
 Кого-ж ратувати?
 На се жінка: — Себе, враже,
 Бо лиха я нині,
 Гони звідси! Й макогоном,
 Бух його по спині...
 Почухав ся сусід з болю,
 На двір вибігає;
 Ось вам баба з пекла родом,
 Нишком помовляє —
 Та се гірше Цепеліна,
 Гірше субмарини!
 Аж двох мужчин звоювала,
 Не взяло й години.
 Щосьте лише, що торпеди
 У собі не мала,
 А то-б нею на кавальці
 Обох розірвала...
 Отсю відьму аліантам
 Ще у поміч дати —
 Побє Німців на капусту
 Й не дасть заридати.

Чалий.

В електричнім трамваю.

Кондуктор до мужика: Я казав, щоби ви
 з задю заходили а ви пхаєте ся з передю.

НИНІШНІ ЛІКАРІ.

Прийшла жінка до панотця
та стала благати:

— Мій старий упокоїв ся,

— звольте поховати.

— „А на яку слабість вмер?
що єго боліло?“...

— Та в животі, панотченьку,
так єго свербіло...

не міг собі бідачиско

ні руш ради дати; —

Три дні мучивсь, а в кінці —
мусів умирати:

„Треба-ж було тобі, бабо,
лікаря візвати!“

Був, і мусів покійному
живіт зашивати.

„Кулі єму доїхали,
як повертав з поля...

Лишив мене з сиротами.

Гірка моя доля!...

— Ну, то він помер на рани?

Забив єго гузар?...

— Ні, пан-отче, пани кажуть:
на — „сонічний удар“!

Я. К.

Стара любов.

— Що то є стара любов?

— Як пан старий і пані стара то тогди є
стара любов.

КСЬОНДЗ І КОСЬЦЕЛЬНИЙ.

Ксьондз задумав косьцельного
 Свого сповідати,
 Бо в ночі йому здавалось,
 Що тихцем до хати
 Хтось приходить і з фляшками
 Вино забирає. —
 Тож закликав він Мацея
 І його питає:
 „Здаєсь мені — мій Мацею —
 Давно сповідались?
 Добре булоб як би нині
 До того забрались!”
 „Та по що бо мені отче
 Нині сповідатись?
 Маю час, вперед би треба
 Гріхи позбирати...”
 „— Се нічо, я вам поможу,
 Ось, ходіть, клякайте;
 Ви десь много нагрішили,
 Жалуйте і кайтесь.”
 Кляк косьцельний, сповідаєсь,
 Каже, що бувало...
 „Нічо більше?” — ксьондз питає —
 Се йому за мало.
 „Всьо сказав вже!” — Тож скажіть ще,
 Може вам то знано,
 Що мені вина флящина
 Все бракує рано...”
 „Що сказали ви? Єй Богу —
 Я нічо не чую!” —
 „Де вино моє поділось?!
 Кажи, не жартую!”
 „Ой, скажіть ще раз пан-отче,
 Не чую нічого...”
 „Кажи де вино поділось!”

„Не чую — ей Богу!
 Всьо, що ви тепер сказали
 Я не чув — не знаю...”
 „Ей, крутію, мабуть брешеш,
 Зараз я збадаю.” —
 „Ні, нічого тут не чути”
 „Пожди, сам спробую;
 Сідай ось тут, а я клякну,
 Може я що вчую...”
 Грішника на своє місце
 Сейчас ксьондз пускає.
 Сів косьцельний, а канонік
 Клякнув і чекає.
 „Скажіть мені” — так косьцельний
 Зачав сповідати —
 „Чом ви вчора мою жінку
 Затягли до хати?”...
 „Що ти кажеш? бо я тебе
 Щось не розумію”...
 „Ще раз скажу і голосно
 Як лишень умію, —
 Чому ви її просили,
 Щоб прийшла ще й нині,
 Скоро лишень ляже спати
 Ваша господиня”. —
 Тфу: Лиш дуже я цікавий.
 Що то може бути:
 З того боку таки справді
 Нічого не чути”...
 Встав канонік, а косьцельний
 Хитро усміхався —
 Де вино його поділось
 Ксьондз вже не питався.

В. Д.

У РАБІНА.

Гітля Барух мала сина Лейзора, що був великим знатоком тальмуда і робив найкращі надії. Стара мати вже бачила його в уяві шойцетом, хасеном, а навіть рабіном. Слава молодого Лейзора росла чимраз більше в містечку, аж одного дня він... вихрестив ся.

Мати в розпуці призбирала гроша і поїхала до Бучача, до славного чудотворця. Видавши споро грошенят дістала ся врешті перед лице рабіна.

— Ребе, що мені робити?

— Що робити? Що ту робити. Тут все пропало. Ти вертай домів. Я також мав сина і він також вихрестив ся.

— Ребелейбен, і твій син вихрестив ся? То ти не міг просити Пана Бога, щоби то відвернув? Таж ти, ребе, розмавляєш з Паном Богом!

— Гітля, будь ти тихо, ти є дурна.

— Ребе, скажи що Єгова говорив. Скажи, ребе.

— Ну, що він мав говорити? Він говорив, що він мав сина, а той також вихрестив ся.

— 0 —

Священник (на катехизації): На що Бог сотворив жінку?

Мужик: Аби бідному чоловікови не давала спокою.

Між дітьми.

Васильцьо: То ти мене не хочеш Зоню?
Чекайжеж, коли так, то як я виросту, то я за-
стрілю ся.

Перед домом лікаря.

Приїхав хлоп в ночі по лікаря до своєї хо-
рої жінки.

— Чи се така нагла річ, що ти мене в
ночі будиш?

— Е ні, але в день то мої коні не мають
часу.

При касі на залізниці.

— Прошу о карту до Турки.

— Чи до Турки коло Коломиї, чи до Турки
над Стрийом.

— То вас нічо не має інтересувати. Ви
мені маєте дати карту, а не питати ся.

ХИТРИЙ ЖИДОК.

Бідолаха десь жидок

— мов Турченя голий —

Зачув раз з ні-ту ні-там

про сьвятця Николу.

Який славний се сьвятий,

що він в Бога може...

Й стрібувать хитрує жид.

— ануж він поможе...

Взявсь жидок писати лист...

та пише і пише

„Поможи сьвятий жилові
що вже ледви дише”...

Лист покинув за селом,
віддав вітру силі...
— Як раз сивий пан-отець
Надійшов по хвилі.

Лист підніс — перечитав —

йде в жидівську хату

„Сьвятий отець Николай
шле тобі заплату”...

„Щось повірив в його власть
ось ту нагороду
Через мене посила
бо самому годі.”

Жид поглянув на банкнот

й подяку складає...

Пан-отець вернувсь домів

жид думку думає...

„Добрий сьвятець Николай

але ґалех хухим,

Кат зна, що му той приніє

інтерес ребухим... Н. Е.

— 0 —

ДОБРИЙ СИНОК.

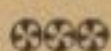
Син (стоячи з запаленою сьвічкою при
вмираючім батьку): „Татуню, як маєте вми-
рати, то вмирайте скорше, бо... шкода сьвічки.

Образець в будучности.

Тепер бувшому цареві не позістає нічого
іншого, як виїхати до Америки і спродавати
нагайки, шибениці і кайдани, яких так багато
нагромадив в своїм царстві.

СУЧАСНІ МУЖІ.

Маю-ж я мужа, маю-ж я Джяна,
Та лихо знає, де він є?
Може в „пул румі” сидить від рана,
Може в салуні „виску” пе.
Може пив, та й хлестав,
Та й бійку з ким розпочав.
Маю-ж я мужа, маю нарешті —
Та все думаю лиш о тім,
Чи не сидить він вже де в арешті,
Бо ще в неділю лишив дім.
А днесь глянь, вже четвер:
Може дїтко де умер.

Маю-ж я мужа, гірше дурійки,
Та біс із него не хосен
Вернесь із корчми, бересь до бійки
Або сварить ся ніч і день.

Ще й бере-сь до горшків —
І наробить синяків.

Маю-ж я мужа й діти від него,
Та все годую їх сама;
Дітей подбати — се легко в него,
А їх одержать, то нема.

Як лиш цент в него є,

Так програє і пріє.

Маю-ж я мужа, ліпше не мати,
Зробить я мушу з ним одно:
Засушить добре, зілем напхати
Тай положити за вікно.

Нехай зна світ увесь,

Яких мужів маєм днесь...

Чалий.

В салуні.

— Куме!

— Га!?

— Випемо?

— Ая!

— А що возьмете?

— Виску.

— Добре, але ви заплатите, бо я забув
дома свою мошонку.

— То най дасть два пива.... Геґ
two beers.

При заручинах.

Сваха: А тепер прошу замінити перстені.

Наречений: А може ми могли би замінити заставничі картки, бо перстені як раз є тепер в банку?

На торг з яйцями йшло їх дві,
Здибались на перегоні
Варвара, та що в Байоні
І явдоха, що є в Асторії.

Тож мусять раз наговоритись...
Що зайшло? питає одна другу

Бо прецінь то є важна річ
Поговорити треба довго.

А коли ве всіх обмовили
На торг сейчас піти хотять,
То на велике своє диво
В кошиках бачать курят.

Чорна Корова.

— Чого плачеш, Іванку?

— Та за білою коровою, що батько продали.

Продали білу, але за те купили чорну.
Чого-ж ще гірше плачеш?

— Бо від чорної корови буде чорне молоко, а я не люблю чорного молока. Мені в школі давали діти пити чорного молока і страх яке було не добре. Бу, ву-ву!

— Се мабуть був атрамент, осле!

— Ага, атрамент! А чого-ж на флящині була намалювана чорна корова?...

ТЕПЕР А ПОТІМ.

Я з личка гарненька,
 Усточка як мід
 І в мене доперва
 Сімнайцять лиш літ.
 Як брівкою моргну
 Ха, ха, ха, ха, ха, ха!
 За хвильку маленьку
 Я йму жениха.
 Коби де міністер,
 Хоч доктор який
 То може-б звязала
 Свій вік молодий.

* * *

Як трийцятка прийде
 А пчих! А пчих, пчих
 На личку ярочки,
 Не липне жених.
 Коби хоч учитель
 Коби диетар,
 Бо нарік вже мохом
 Покриєть ся твар.

Яка.

Іван: А знаєш ти, чому Господь Бог сотворив бульбу?...

Гриць: Ая... Щоби ми мали що жерти.

Іван: Дурний! На се прецінь, щоб і хлоп мав що з шкіри лупити.

З ЛЮБОВНИХ МОТИВІВ.

Любив мене „тенористий”
І я го любила,
Бо був хлопець чепуристий
І не шалавила.

Але мого соловія
Постригли всалдати:
Розвіялась моя мрія,
Зачала -м вздихати...

Навинув ся мні під руку
Хлопець замашистий,
І то вже не тенориста —
А таки „басістий.”

І тепер сама не знаю,
Що маю робити:
Чи „тенора?” чи „басісту,”
Чи обох любити?

Бо кажу вам „шістку” варта
Та комедія чиста,
Як басістий натягає
На бас тенориста.

М. Р.

ПРИ РОБОТІ.

— Федю? Тато дома?

— А дома.

— Заклич но їх сюда, бо маю до них діло.

— А коли тато не мають часу.

— Щож роблять?

— Маму бють.

Пані: Хотілаби-м брати лекції танців у Вас, пане професор.

Учитель: Дуже радо, дорога пані, коли тільки згодить ся на се владитель камениці.

Між ворогами.

— Коли ви безнастанно мені докучуєте то я тепер куплю моїй жінці новий капелюх, а тогди ви будете мусіли також своїй такий справити.

В суді.

Увільнений злодій (до оборонця): Чи я можу прийти до вас зложити мою подяку за вашу сьвітлу оборону?

Оборонець (занепокоєний): Ну, нехай буде, але . . . в день.

ПО АМЕРИКАНСЬКИ.

Слухай, Кейди, люба, мила,
Я на тебе маю храп,
Щоби мене ти любила
Скажи слово, що?

„шарап”!

Кейди, серце, я загину,
Більш не маю в собі сил,
Усміхни ся! На хвилину
Будь сердечна, що?

„Кіп стил”!

Дай відряду, дай надію,
Дай потіху серцям двом,
Бо без того обімлію,
Що ти кажеш?

„Що я бом?”

Ейже, Кейда, не дрочи ся,
Бо дам в морду на „гутнайт”
Тьфу на тебе!

Джан, верни ся!

Як так просиш, то „олрайт”!

ПУСТЕ ГОВОРЕНЄ.

Свящ.: — Прокопе! Ти вже знов паний? Та-
жи вчора лиш що єсь присяг.

Мужик: — Нема, панотче, нічо з нашої го-
вірки. М. Д.

Жених: Прийшов сми до вас, абисте мене от-
чинашу виучили.

Дяк: — Нащо?

Жених: — Та піп не хочить дати слюб через
ті нещасливі очинаші.

М. Д.

В АМЕРИЦІ.

Америка се є край
 Дуже поступовий
 Богатий і на мущин
 І білоголови.
 Марися чи Кася
 Не робить різниці —
 Кожда — ніби пані
 В шовковій спідниці.
 Кожда усміхнена
 І уфризована
 Кожда жує гуму
 Від самого рана.
 Як споглянеш в очі
 Зараз тя пізнає:
 — „Гело Джов, май дарлінг,”
 Тебе повитає.
 Потім тебе кличе
 Десь на „мувінг-пikчер”
 На танці на айскрим
 Майже кожний вечер.
 Конець сеї втіхи
 Завсiгди однакий —
 Не візьме до „корту”
 То пустить в дураки.

Допитав ся жид злодія...

Украв злодій у жида козу, взяв на налігач
 та й веде. Той його наздоганяє:

— Гей, слухай! слухай! На о ти взяв мою
 козу?

— На мотузок.

— Але за що ти її взяв?

— За роги.

— Але питаюсь я тебе: що я тобі винен?

— А хіба я з тебе правлю?

При сповіди.

Перший грішник: Я, прошу о. єгомосця, упив ся два рази.

Свящ.: За покуту змовиш собі 3 рази Отче наш, 3 рази Богородице і раз Вірую.

Другий грішник: Прошу єгомосця, я раз упив ся.

Свящ.: Упий ся ще раз і змовиш собі за покуту 3 отченаї, 3 Богородице і раз Вірую.

Жидівске кепели.

Іцик і Мойше взяли ся лічити небіщика Дувида. Прийшли до такого переконання, що треба небіщикови зааплікувати штучний віддих, до чого служив доволі грубий цибух.

Лиш біда, що цибух для горла оказав ся таки за тонкий і треба було вишукати инше горло, щоб напускати духу. Таке горло, очевидно знайшли і то доста хутко. Вправді воно знаходило ся в недуже то естестичних сторонах грішного тіла, але побачивши, що одно з другим мовлят, як брат із сестрою — взяли ся як стій до діла.

Іцик мудре кепели! вложив кінець цибуха воте друге „горло,” а пипку в рот і давай пумпувати. Коли-ж вже змучив ся, каже до Мойше пхаючи йому пипку до рота:

— Ну Мойшене, виручи мене.

— А ді паскідник! скрикнув обурений Мойше — то ти хочеш, щоби я брало в рот того пипке, що ти цьмакав? — І обернув цибух другим кінцем.

В школі.

(Автентичне).

Панчошкова учителька (в руській школі):
Скажи мені на що є очі?

Ученик: Щоби ними дивити ся.

Учителька: А на що є ніс?

Ученик: Щоби ним нюхати.

Учителька: На що є єнзик?

Ученик: Щоби ним лизати.

Учителька: А на що є вуші?

Ученик: Щоби нас кусали.

Священник (питає парібка, що має жени-
тись, дещо з правд віри):

— А знаєш ти, кільки маємо богів?

— Два, прошу, єгомосця: Ісус Христос
Матка Божа!

— А ти непотрібе, навіть сего не знаєш!
(звертаєсь до стоячого батька): Тай ви його
батько, та ще до сего часу не навчили сеї най-
важнійшої річи?

Отець: Ет, прошу єгомосця, що я вже бу-
ду балакати, най він, гунцвот, сам скаже, що
я не набалакавсь і не наклепавсь, що є чо-
тири: Бог Отець, Син, Дух сьвятий і сьвятий
о. Николай.

ТРЕБА ВСЮДИ ПРИЯТЕІЯ.

Прийшла в церкву стара баба
 Сьвічок накупила;
 Де була яка ікона,
 Всюди поліпила...
 Іще пару остаєть ся, —
 Де їх приліпити?...
 — „Ага! — каже, — пошукаю
 Сьвятого Микити!“
 Найшла баба і Микиту —
 Сьвятий чорта ціпить!...
 Баба їдну йому ставить,
 Другу чорту ліпить...
 Бачуть люде й розважають,
 Щоб там не ліпила: ю
 — „Що ти, бабо, кажуть, робиш?
 Та то-ж вража сила.“
 Але баба обернулась:
 — „Не судіте, люде!
 Ніхто того не відає,
 Де по смерти буде?
 Чи у небі, чи у пеклі
 Скажуть вікувати...
 Треба всюди, добрі люде,
 Приятеля мати.“

С. Руданський.

На науці релігії.

— Чому Господь Бог вигнав з раю Адама
 і Еву? — питає катехит.
 — Бо вони крали яблука Господу Богу —
 відповідає малий хлопчина, син садівника.

Р О З У М Н А Ж І Н К А.

Ой радила, говорила,
 Рідна моя мати :
 Ожениш ся з богатою,
 Можеш бідувати ;
 Ожениш ся з убогою,
 Жаліти-меш сего ;
 Ожениш ся з хорошою,
 То гірш від усього.
 Богата гроші тратить,
 Мужа зневажає,
 Убогая бере з купки,
 А не докладає ;
 Хорошая все для других
 Велика покуса —
 Сторожити її мусиш ;
 Се гірко для мужа.
 Не вяжи ся із такими,
 Сину мій єдиний,
 Ожени ся з розумною,
 То будеш щасливий.
 Так радила, говорила
 Рідна моя мати.
 Та не знав я, сиротина,
 Що маю ділати ?
 Сушив свою головоньку
 Цілісеньку добу
 І богату, вбогу, гарну
 Рішив брать на пробу.
 Тому з кожною по черзі
 На пробу женив ся ;

Тай по році із кожною
 Швидко розводив ся...
 Усі вони дочки Єви.
 Нехай-же їм трястя !
 Ні з одною не зазнав я
 Одробини щастя.
 Тепер еще розумної
 Шукаю, глядаю,
 Та мабуть її не найду,
 Бачу се і знаю.
 Вже три роки лажу сьвітом
 І найти не можу, —
 Хоч молю ся, прошу Бога
 Ще і Матір Божу.
 За три рочки одну мудру
 Вдало ся стрінути.
 Й питаю ся, чи жінкою
 Мені схоче бути ?
 А вона мені: Дураку —
 Стріля прямо в очи —
 Ні одна розумна в сьвіті
 Йти замуж не схоче...

Чалий.

ВІДГУК СОВІСТИ.

Божого і католицького помазанника.
 Тиха була... Ласкава... Мало говорила...
 Запитаєш що—відповість і далі мовчить... І по-
 тягнуло мене якби шнуром до неї — забув ціл-
 ком про себе, ще й дотого ані душі в кімнаті,
 було нас тільки двоє... Очи у неї блищали мов

дві зірки небесні, а у мене пробігла судорога по тілі, стрясло і мов електрична струя пройшла мою посвячену статъ. Серце стало скоріш бити і ні слова не міг я сказати до неї. Показав я лишень рукою місце де можна... Став потім, прислухувався — тихо і ні живої душі... оглянув двері і замкнув двічі на ключ...

Ох! Отче, що робите? гріх! сказала і замовкла, а я мов не чув того...

Але опісля страх зібрав мене і думка мов мислєць перебігла через мою посвячену голову: „Певно згублю я її”.

„Она мовчить, ні словечка більше... Підняв ся я, глянув на ню — а она прижмуривши оченята, двічі покрасніла і біленьке як сніг личко зарум'яніло мов обляте червоною краскою.

Слезоньки блєстять, мов небесний блакет заходячого сонця.

Встала і з похиленою на білу, пухку грудь головою не сказавши ні слівця пішла, а я мов по коліна вкопаний стояв і глядів за нею а було мені і встидно і страшно....

Га! щож, не було стидно і страшно перед тим хай не буде і тепер. Судіть люди добрі судом праведних, який я преступник?...

Згубив дівочку красну убогу і не хотючи дитя призову на світ Божий...

Та не забувайте що душа йому від Бога дана...

В. Хомчан.

ТО АЛЕ ЩАСЛИВИЙ ДЕНЬ.

(З уст народа).

Була сьвета неділенька. Встав я рано, худібку обійшов, води приніс і вхожу до хати. Жінка каже: чуєш! нема що зварити. Чекай но повідаю! Беру пів мирниці пшениці тай гайда до млина. Приходжу вам до млина а мельник: „Ти, давай суда, сип на кіш!” Хвала-ж тобі Боженьку! Приношу муку до дому. Жінко, вари пироги — вже маєш з чого. Сам трохи перебрав ся, розчесав голову, кинув опанчу на плечі тай піду — мишлю си — Богу небесному помолитись. Вступив в церков а Отец духовний обертають ся, тай „Благословеніє Господне на Вас”. Дякую-ж Тобі Боженьку за ласку Твою сьвяту — подумав я собі тай чим скорше з людьми до дому. Та по дорозі — гадаю си — тре на хвилину до корчми вступити, що там чути, нового? Я, чуєте, на поріг, а кум Микита Гибайло кричить: „Дай Боже здоровле”! Та дай Боже — думаю си — і тобі. Кинув порцію, дві, сказав слові три штири тай лечу до дому. Я но тільки в хату, а жінка пирогами з горшка в миску хляп! Чуєш! каже — сїдай до пирогів. А Боже ласкавий! Від коли жию на тім сьвіті, єщем ні одної такої щасливої днини не мав, як нині!

Джа...

ЛІКАРСТВО.

Вибравсь панок на село,
Ніби віддихати,
здибав дівку, несла воду,
взяв ся залицяти :

— Що за чудна то богиня !

— Що за красавиця !

— Які гарні в тебе очі

— і рум'яні лиця...

— Серце у мене так б'є ся

— годі видержати !...

Наблизив ся і дівчину
хтів поцілувати...

А та його коромеслом !

— Ось лікарство, пане ! —

— від того вам серце битись
зараз перестане !...

Я. К.

— 000 —

Галицька торгівля.

Адвокат приїздить до одного місточка на процес. По розправі шукає реставрацію, де мігби з'їсти обід. Та реставрації нема в цілім місточку. Змучений і голодний приходить на ринок і тут бачить перекупку, яка має ще до продання два печені пироги.

— Кілько коштує один пиріг?

— Га? Два центи.

— То я возьму оба за чотири центи.

— Оба? Оба то я не можу.

— Якто! Таж плачу готівкою! — кличе
одвокат.

— Готівкою? Але я не можу продати оба.

— Щож се значить? Таж я вам сейчас
плачу.

— Я не можу.

— Та чому?

— Ну, а з чим я буду тут сидіти?

ХТО — КОГО ВИБИВ?

Раз на ярмарку мужик,
Посварив ся з жидом;
Тай люшнею потягнув
З гори — за обиду!

Жид зірвав ся — як живий,
Конечно віддати;
Злапав шапку, тай раз-враз,
Пробує махати!

А мужик наш — як мужик,
Нічо й не знає;
Й далі собі по хребті,
Єго потягає!

Об-бив — зімняв — згаратав,
На суху лемішку;
Так що бідний жид за те,
Аж відлежав в ліжку!...

ЗЛЕ ЗРОЗУМІВ.

На Великдень поприносили люди — в кошиках, паски, баби, ковбаси, яйця і т. и. — порозкладали кругом церкви, та ждуть аж єгомось вийде з сьвяченою водою...

А був в тім селі такий придурковатий Федько, — що хто-би не хотів то жартував собі з нього; — Бідняга так призвичаїв ся до того глуму що хоч би де-хто трактував його поважно, так завсїгди відсварував ся, думаючи що хтось з нього жартує.

Сьогодні і він приніс своє добро щоби — як той мовляв — вмочити в сьвяченій... Як раз, коли, процесія почала виходити — з церкви — а по заду єгомось з кропилом — люди повідкривали — повиставляли — на верха свої паски, ковбаси, яйця і т. п. При тім і наш Федько відкрив своє добро та гей-би на збитки, тільки половину баби, ковбасу і паску, — яйця були накриті скатертею... Коли єгомось прибулизив ся до Федькового кошика — так і хотів звернути увагу на се — щоби покропити все що є в кошику — і каже: „Федьку — вистав яйця!” — Федько-ж — як пристало на придурковатого — зле зрозумів, так і відвічає: „Єгомось — виставте ви свої!”....

Сего було досить!... Єгомось спустивши очі в долину пішов — махаючи кропилом — дальше і кленучи ся що дурня більше не буде чіпати...

Після переказу М. Т.

ВІЛ І КУРКА.

Знесла курка яйце одно
 І страшно кричала,
 Аж віл на те розсердив ся: —
 Бодай ти пропала!
 Кричить за те яйце одно,
 Що аж вухо вяне,
 Наче-б поля лан з'орала.
 Гій, яке погане!
 На те йому кінь товариш: —
 Не дивуйтесь, стрику,
 Де діл мало і користі,
 Там богацько крику.

Чалий.

ЗРОЗУМІЛЕ.

— Коли злодій вліз до панського покою
 то пан професор з страху сховав ся під ліжку
 і придивляв ся як злодій господарив. — Чи
 так?

— Так! — Відповів професор. — Отож
 прошу сказати як він виглядав? Не скажу як
 виглядав бо зпереляку забув окуляри на очі
 заложити і нічого не видів!...

В РЕСТАВРАЦІЇ.

— Пане властитель, — гість наїв ся і
 втік!

— А що їв?

— Ковбасу з капустов.

— І то всьо? То якись добрий чоловік!

ТЕБЕ Є ТУ БІЛЬШЕ.

Як приїхав жумичок
Ось ту в Америку,
Сподобав си дівчину
Гарну і велику.

Личка в неї мов в русалки,
Очи як зірниці,
Груди в неї такі повні
Як вімя в тилиці.

В клубах собі така повна
Значить, литку має,
До мужика з під бровий
Очима моргає.

Ціла біла як сніжок,
На личку червона...
Все думає мужичок:
То дівка здорова.

Підучив ся мужичок
Троха по англїцку
І питає дівчину
Чи булаб за жінку?

Она на се лиш чекала,
Дала слово згоди,
А за тиждень повінчались
Пили до вподоби.

Що за щастя — подумав
Простий мужик Ваньо —

В краю фoрнальом я був
А тутъ взяв-си паню...

По весільній вечері
Випили по пиві,
Ваньови вже забагаєсь
Паньскої "кропиви"

Пішли спати до гори...
Аж злякав ся Ваньо
Як зобачив з яков він
Оженив ся паньом.

Як англїчка тільки прийшла
До спальні — кімнати,
На самперед муку з лица
Зачала змїтати.

Потім з кидає волося,
Відчіпає зуби,
Торбинки з грудей здіймає,
І подушки з клубів.

Бачить Ваньо здивований
Що з гарної жінки
Бачить лисий макогін
І кавальчик шкірки.

А она нич не пита
Лиш дальше здіймає,
Навіть око, одно шкляне
Бере витягає.

На останку, вибачайте
По саму небогу,
Відкручує деревляну
Свою праву ногу.

Як з кинула, то те все,
Навіть шкляне око
Поскладала на канапі
Що стояла з боку.

А мужичок задумав ся, —
Що робити має
Розгорнув ся й на канапі
Спатоньки лагає.

Жінка зліжка кличе:
Ваню! ходи тутка ліпше,
А він єї повідає:
Тебе туть є більше.

Честерский Сухман.

ПОСЛУШНА.

Маленька Маруся справляла свої мамі не-
раз погану неприємність. Про щоб її сусіди
не запитали то все до чиста розкаже що ся в
дома говорить.

— Моя Марусю — каже раз до неї мати
— Ти доню не говори нікому ніколе що ся в
дома робить або говорить, є се дуже не файно.

МУЗИКА.

Гриць, „перзона” превелика:
 Він сьпівак е і музика
 І то, що лиш в руці має
 Зараз таки реве, грає.
 Своїй любій кумі, хрипці,
 Виграває він на скрипці;
 А сусідонці, Павліні,
 На цимбалах, мандоліні.
 Молодій вдові, Варварі,
 Приграває на гітарі.

Всім замужним в трубу трубить,
 Бо їх таки дуже любить
 Та недавно, божа сило!
 Зловив його кум Гаврило
 Коло жінки Василяни
 І заграв йому, що сили.
 І по ребрах, і по спині,
 Що аж очі були сині.
 Тепер Гриць на басі грає
 Своє горе в нім ховає.
 Бас просторий і ве ликий
 На всі слёзоньки музики.

Чалий.

ПСИХОЛОГІЯ.

-
- Що то є небезпечний вік для мушчини?
 — Як немає грошей.

ЗА ПОЦІЛУЙ.

Ішов я раз по леді
 Тай знайшов ся у біді:
 Дівча гарне чорт надніс,
 Що упало там на ніс,
 А я скочив і підняв —
 Тай в лице поцілував.
 І се був мій гріх і блуд...
 Пішов за те перед суд.
 А судія в тую мить
 Судить: — Мусиш ся женить!

*

*

*

Подумайте, що за крах,
 І заляв я, що аж страх:
 Нехай щезне клятий лід!
 Через него сотня бід:
 За нужденний поцілуй,
 Ціле житє криперуй.

Чалий.

ДОБРА ЗАОХОТА.

Асекураційний агент агітуючи нового
 члена до своєї організації говорить:

— Єсли ви добродію зломите одну руку,
 дістанете тисячу долярів; єсли зломите руку і
 ногу то дістанете дві тисячі долярів; єсли по-
 ломите руки і ноги то вже нічого вам nebude
 треба.

„ТВАРДА МОВА.”

Захотїлось на Вкраїні
 Одному Ляшкови
 Навчити ся українських
 Звичаїв і мови;
 І все собі записує,
 А чого не знає
 До козака йде сусїди
 І його питає.

Остогидло козакови
 Даром осла вчити,
 Та й нагоди став шукати,
 Ляха піддурити.
 Й лучила ся вона швидко,
 Нагода кохана:
 До козака Лях приходить
 На Покрови зрана.
 І знов його, як звичайно,
 Клопоче питає:
 Що то слово пощочина
 У них означає?
 Запорожець усміхнув ся,
 Потирає руки —
 Сего — мовить — я не знаю,
 Хоч берїть на муки.
 Се, бачите, таке слово,
 Що годї сказати;
 Можливо лиш на примірі
 Його показати.

На те Ляшок: — „Покаж, проше,
 Покаж, люби браце!
 Пшецеж можна мі показаць,
 Як мувіць не знаце.”
 Козак руку відвертає
 Й бух його по пиці!
 — Отже зветь ся пощочина
 У наших язиці....
 Покотив ся Лях і каже: —
 „Тварда ваша мова!
 Аж два земби вилецяло
 Од єдного слова”....

Чалий.

ПРАКТИЧНА ПАННА.

— Скажи мені доню, длячого ти конечно
 хоч вийти за муж за хлібороба?

— Для того, що хлібороба найлекше ви-
 провадити в поле!

ЛЮБОВ І СІЛЬ.

Він: — Любов без поцілунка, то так як
 потрава без соли.

Вона: — Не можу осудити, бо я нікоде...
 не їла потрави без соли.

НОВА РАСА.

Слухайте пане!.... от сей пес що я у вас
 купила, зовсім не є пес але сука.

А правда! — се є нова раса, його мати
 також була сука.

ЯПОНСЬКІ ПРИПОВІДКИ.

Три річи ростуть без рощу — процент, ко-
мірне і — дівчата.

*

*

*

Ухо подавай кождому, руку приятелеви,
а уста жінці.

*

*

*

Чорт все забере, а злу жінку зіставить.

*

*

*

Чоловік і жінка, то одно тіло, а дві ки-
шени.

*

*

*

Таємниця ніколи в спідниці не ходить.

*

*

*

Трактуй людей так як они хочуть, а не
так як ти хочеш.

*

*

*

Не сьмій ся ніколе за богато. Сьміх то
так, як банкові чеки. Чим більше їх ся видає,
тим они стають менше вартними.

Сава Чарнецький:

ДОРОЖНЕЧА.

Байка під нинішню пору.

Під великою стайнею багатого фармера сидів здоровий собака без правого вуха і ока. Сидів і нудив світом. По його очах сьлідно було, що мав превелику журбу і тугу на серці. Який небудь психольог був би сейчас пізнав, що безталанна собака бажає виговорити-сь перед ким-небудь, але хто там звертав увагу на него? Поросна свиняка рила ся в купі гною і нічого більше не інтересувало її. Старий півень любовав ся молодими підкіпниціями і що хвиля поглядав на небо, наче-б бавив ся в астрономію. Качки і гуси вже десятій раз перешуковали дзюбами гноївку, начеб там Бог зна' що находили або надіялись найти. І так щиро занимались сею роботою, що навіть не за примітили, як свиня зловила тай з'їла одно гуся і двоє качат. Оден собака бачив се, але що-ж його обходили мерзенні птахи з гноївки? З ними й так ніхто не в силі розговоритись.

До телят собака не мав приступу, бо стояли в загорідці під опікою трех злюк — коров із здоровими рогами. Двоє фармерських дітей бавили ся в судіїв. Судили і брали ся вішати kota на гиляці. Дармо собака залицяв ся до них і виляв хвостом, щоби прийняли його до товариства. Діти анї не дивили ся в той бік.

Знеохочений до краю пустив ся було йти лежати під кухонні двері, коли саме тоді надійшов з пасовища лисий кінь, що сильно хрюмав на передню ногу. Собака зрадів і задержав ся перед конем.

— Здоров, лисий, мій найліпший друже! Я отсе глядав за тобою, бо вже раз нема з ким побесідовати. Ти оден мій друг, перед яким бажаю висказати своє горе.

— Здоров! — відповів Кінь — та чудно мені, що ти зробив ся таким моїм другом. А ще нема року, як ти з'їв мою безталанну матір, що вмерла за городами...

— А, не згадує мені сего — заговорив швидко собака, виляючи хвостом, бо пригадав собі, що кобила була дуже смачна. Не згадує — повторив — що було, минулось. Я був тоді дуже голоден. Хозяйки не було дома, їздила до батька, а хозяйїн знаєш, як годує. Іногді дасть жерти, а ще частійше призабуде. Впрочім він й сам мало що їсть, як хозяйка піде з дому. Все заглядає за тою чорнобровою сусідкою... І я був змушений їсти твою покійну маму. Голод не пан. Коли мій жолудок кричить їсти, так не стану вагуватись їсти, що лучаєсь. З'їм навіть свою маму, не то твою. А сам здоров знаєш, що твоя мама ніколи несимпатизувала зі мною. Все грозила мені, все оберталась до мене грубшим кінцем, хоч і як я любив покійницю. Ось й не дивниця, що по

смерти я зайшов до неї. Се лише із симпатії, вір мені, друже.

— Ну, нехай і так — відповів кінь — що було, минулось. Та все таки синові жалко, як бачить собаку, що волочить кости матери...

— Дай вже спокій тим спогадам, лиши вже їх — загорчав собака. Мама була мамою, коли плекала тебе і жила. А умерла, так нема її більше. Похорони і забудь. Ти з превеликого жалю забув про похорон, але я тямив — для тебе. Ось і похоронив покійницю — в своїм жолудку. Бо чиж не красше лежати в теплім жолудку, чим в зимній, сирій земленьці? Я се зробив для тебе, бо люблю тебе. І не лиш се. Тямиш, як хозяйка їздила тобою, а я ані на крок тебе не лишавсь? Де ти, там і я. Одного разу напали на тебе дві чорні собаки нашого попа, яких ти так бояв ся. Пригадуєш собі? Ось я кидаюсь на них — в твоїй обороні — борю ся з ними і убиваю одну на смерть. Правда, що опісля хозяйін збив мене за се без пощади, та я ні разу не нарікав. Був радий, що прислужив ся тобі чим-небудь.

Кінь переступив з ноги на ногу. — Се правда — відозвався по хвильці подуми — ти тоді оборонив мене. Давні то часи, всяко лучалось. Але скажи вже раз, що ти мав чи бажав зі мною бесідовати?

Собака аж завив — ох, чи одно, друже, чи одно. Найперше скажу, що важко жити на сьвіті, дуже важко. І то чим день то важше.

Не йде до ліпшого. Та скажи вперед, як з твоєю ногою? Знаю, що ти обрізав ся на дріт і бачу, що криваєш. Чи не поліпшало іще? Лічить тебе хозяїн?

Кінь зареготав ся. — З моєю ногою, чим далі то гірше. Пухне і болить, а навіть починає гнити. А про ліки й не згадуй. З перешу лічили і ліпше було. Хозяїн засипав рану йодформом. Та від двох місяців засипає вапном, бо, мовляв, війна, йодформ подорожів, і наслідки дуже погані. Вапно лише розжирас гірше рану, спричиняє страшний біль, словом шкодить, не помагає. Нога гірше пухне, наче-б хотіла сказати, що вже швидко стану вічною калікою.

На добавок не дає більше сїна анї вівся, бо війна. Вигнав на пасовище, де мушу ходити, а се гірше на мою ногу. Болить страшенно. А виною всего та дорожнеча. Ліки дорогі, овес дорогий, сїно також.

— Ох, дорожнеча, дорожнеча — повторив собака! Се щось страшного. Я ще гірше відчуваю її від тебе. М'яса вже не їм три роки, товщів ніяких не дістаю, а кість, як кинуть коли, то гола, мов скала над морем, а порожня наче суха тростина. Нічого не має ні зверху, анї в середині. Дорожнеча все поїдає... Подібно з молоком і хлібом. Не дадуть, бо, мовляв, дорожнеча. Велять хлєптати помий...

А знаєш, друже мій, я не з простих собак. Я щось, наче-б шляхтич або боярин між соба-

ками: в моїх жилах пливе кров Ново-фундляр-
та. Мимо того голодую або хлещу мерзкі по-
мий. Подумай лише! Перед двома тижнями
повелось мені влетіти до кухні через відчинені
двері. Роздивляюся, а там на столі цілий
хліб і повний горщик масла. Ех, думаю собі—
се добре, та й в ту мить з'їв — було втікати
але дурна собача вдача. Ще забажалось ви-
лизати горщик від масла... Саме тоді верну-
ла хозяйка і скільки наробила крику, наче-б
я з'їв її рідну матір. На се явився хазяїн, а
коли почув, що саме лучилось, крикнув з пре-
великої люті: — хліб і масло за дорогі тепер
для собаки! Давайте діти стрільбу — я його
навчу!

І уяви собі, друже, що значить клята до-
рожнеча! Давнійше я не хотів їсти хліба з
маслом хоч й давали, а тепер? За оден хлібець
і одробину масла хазяїн стрилив до мене. Прос-
то стрилив, та й годі!

Щастє лише, що з него лихий стрілець.
Ціляв на два кроки і не влучив гаразд. Набій
вибив мені одно око та й відорвав ухо — то
все. Я ще остався в живих, та чи се жите
серед таких обставин? Дорожнеча не дає нам
жити. Гинь без часу!

При тих словах собака завив опять з до-
сади та так жалібно, що Лисий звісив голову
аж до самої землі.

Дорожнеча, дорожнеча, шепотали оба зі

собакою при чім не запримітили, що хозяїн надходить.

А той підійшов і крикнув: — Лисий, ти чого так похнюпив голову? Длячого не пасешся? Не думай, що дістанеш вівса; йди пастися! В противнім случаю, я тебе застрілю, каліко. Овес за дорогий для таких здохляків.

Почувши присуд хозяїна, вобака аж підскочив з радости.

— Буде мясо і товщ, і кости — загавкав. Стріляй швидше, хозяїне, приговорював, стріляй — і бігав довкола Лисого.

Кінь стрепенув ся. Глянув з обридженєм на собаку, а коли той зближив ся до задньої ноги, копнув його з цілої сили.

— На, маєш фальшивий, лукавий друже — гукнув до него. Се моє мясо...

Собака перекопив ся де кілька разів, виплював три зуби і загавкав з болю: — В часі такої дорожнечі годі чогось над'звичайного вимагати від голодного собаки...

Голод лиш одно право знає — їсти.

СОНЦЕ ПОДОРОЖІЛО.

— Щож Ви пане Семене повертаєте з Каліфорнії? — Як там було Вам? Добре?

— Розумієся що не зле, тільки сонце в теплих краях не милосердно подорожіло і прискорило мій поворот до „Свободи”.

ОЩАДНА.

— Ені мала аж трох кавалерів до вибору,
з них вибрала собі експрес-драйвера! — Ніби
длячого?

— Бо она змінєє службу що місяця і пе-
репроваджанє нічого не коштує.

РІЖНИЦЯ.

— Поясни мені дорогий Івасю, яка є ріж-
ниця mezi блискавицев, а електричним сьвіт-
лом?

— Першу можна мати за дармо, а друга
коштує гроші.

ДЕ ЩО Є?

Де війна є, там і бій,
А де наші, дітей рій.
Де є море, там вода,
А де ми є, там біда.
Де собаки — варвідня,
А де ми є, все сварня.
Де дівчата — хлопці йдуть,
А де наші, лише пють.
Добра нема, де є ми,
Церков лишень і корчми...

Чалий.

ПАНЬКО ВУЛА.

Сидить Вула на припічку,
 При жінці — матроні;
 Нераз бідний аж зжахне ся, —
 Як згада поклони!...

Раз до церкви він пішов, був,
 Помолитись Богу,
 І покірно так хрестить ся,
 Бе лобом в підлогу!

Бо то було сьвятим постом,
 На самого страстя;
 Бе поклони Панько Вула,
 Собі на нещастя!...

Докінчує третій раз вже,
 В ту божу годину,
 Аж ту єму необачний,
 Хтось став на чуприну!...

“Поступись — бо став на чуба,” —
 Панько наш благає, —
 А той нічого й нечує, —
 З набожна сьпіває.

Невидержав Панько довше, —
 „Пусту — бо загину;
 Пусту — каже — візьми ногу,
 Ти собай сину!

Тай поступивсь, та на лихо,

Сварку розпочали;
Щастє в тїм — що не всі чули,
— Бо пісню сьпівали!
Щастє в тїм — що не всі чули,

Сьпів скінчив ся, тай почали,
Знов поклони бити,
Та потрохи вже із церкви
Стали виходити.

А наш Вула знов падає,
Зараз межи людом,
Тай, — о Боже! Показав ще,
Одно дивне чудо!...

Тільки в друге поклонив ся, —
Звичайно — як Вула,
Та вже єго головонька,
Під спідницев була!...

Закричали всі сьвятїї,
Й люди закричали,
Та чим скорше небораку,
Зпід спідниці всяли...

*

Сидить Вула на припїчку,
При жінці матронї;
Нераз бідний аж зжахне ся,
— Як згада поклони!

Михайло Апостол.

МОШКО ПЯВКЕС.

Що таке, в кожда книжка є історіє цікаве, як хто спить собі на лаві — кому в писок влізло ложка, кому цурес було бридке, кого пес вкусило в лідке, хто куляве собі трохи — кого гризло вош й блохи, хто на писок трошкі ссохло, хто вродилось, а хто здохло, а за Можка ані трошка.

А моя історія ладна, що на псяча шкіра жадна — її не спишеш, ні на дошка.

То я буду сам писати, все до чиста розказати. А хто собі прочитає, той потіхи добре має й потіхи й науки, що жидівські мої руки, знають добре шахрувати.

Ну будемо починати:

Мій тате, ай мій тате. Сліпе троха й горбате, оно собі солодIVE, й каправе й паршиве, пайс по пояс, струб на лобі, розум то як шляк в хоробі, в халат має самі лати, дуже мудре мое тати!

Воно на коршмі собі сиділю, воно горівке з бочки цїдило, вапно, тютюн досипляло, керосине доливало, щоби то голям смаковало. То вони, як собі пили, то по губах себе били й до суду позивали; а тати гроші позичали, кожушини заставляли, куркес, качкес даровали, часом в руки цїлювали й казали: куме, свате, зі свічкою тра шукати таке злодій, як наш жид.

Воно правда, а си гіт!

Мое мами, ой нївроку йому кольки було в боку, йому кашель влізло в груди. Від великої простуди воно десять дітей мало, й на двоє ще чекало, тільки здохло небожатке.

Мое бідне, рідне матке! Як я собі народило, то мене всі страх любило, пес до мого

лізло мискі, кіт драпало з лабем пискі, куркі з дзьобом об лоб дзьобне, гускі также за карк скобне, я на то нічо не дбаю, кугель з чосник заїдаю, маю цицес й патинкі, з заду висить все хустинкі, трохи жовте й смердяче, моє маме вічно плаче, від радості, повідає: „най на цілий сьвіт шукає, то таке псякров не має, як Мойшунцьо, добрі люди, то раз злодій собі буде!”

Як я кілька літ скінчило, то до хайдер я ходило, алеф-байл собі учило, бельфер уха все крутило, з грубе прутом на зад било й так розум з задне тіло, розум файний й фальшивий, лізло в моє лоб паршивий.

Як я мало десять літ, то я було йінгел гіт, я вже гиндель начинало, з булкем, з тютюном гиндлювало, я вже кепел добре мало.

Мале хлопці оно крало, в маме яйкес й чіснок, все до мене приносили, й еще барз файн просили: „Мойше, ти со гут жидок!” Ну й я все забирало й до цента-цент ховало й співало лахтририбум!

Тільки раз ся не удаło. Був в селі старий Наум, воно було страх зухвале, всю громаду бунтовало, й раз хлопець свій спитало, з відки оно тютюн взяло? А потому в свої руки мене взяло на дорозі й під хату привело, положило на порозі, й всипало двайцять букі, що аж смрід страшно було, кричить: „маєш песій сину!” а я думало, що згину, в мене серце страх омліло, задне тіло страх боліло, так за правду все терпить, від маленькості вже жид!

А у вїйта коло хати, пес мусіло все стояти, й брехати з цілий писк, малі гої все то знали, „гузя Брисько!” все кричали, а пес варкне: гав, гав, гав; я втікаю, я бою ся, з ціле тіло я трясуся. От й другий жида зиск.

Бодай всі пси дідько взяв! Воно все таке бридкі, воно бреше, як на збиткі, й кусає в зад й лідкі, що робити на той сьвіт? Як ту, жити, ну скажіть!

Хлопці, хоть й шанували, то за пейси потягали, кождий хлоп, розбійник, страх, раз од-но, як ся сказало, з свинський хвост мене на-било, по пащеці й зубах. Ну, а хазер, тфу, публіка, ганьба для жидів велика, зараз кождий скаже так: „татеран” тобі паршивий, ти не жид уже правдивий, ти холера, ти трэфняк! Страх нещастя з тим було!

Ну, я все якось росло!

Я вставало скоро сьвіт, й на бублію читало, й за друге книжке дбало, бо так робить кождий жид, він не буде три дни їсти, ні спочити ні при-сісти, но він діти все учить, бо жид знає, що наука, що без неї жити штука, що без неї слі-пий й жид, хоть він й пархатий, знає книжку шанувати.

Ну, а ви? Весь сьвіт сьміє ся, що на Руси так веде ся, що Іван все дурний! чи не так, самі скажіть?

Ну, хто ліпший, ви, чи жид?

Потім каже мое тате, час й гандель почи-нати, з кости, шерсть, щетина, шмати, ну й ган-дель я начав, й мішок на плечі взяв, мале палкі взяв я в жменю, й в дві шусткі й кишеню, й пі-шов я на село, страх, як гої ся сьміяли, страх, як пси гав брехали, оно мені поведло, бо нївро-ку, я до року трийцять долярів заробив.

Щоби я так здоровий жив, я мав вже три-найцять літ. У вас каже ся: „дитина,” хоче їсти що година, а у нас не той звичай, хоть ди-тина, най працює, бо по труді хліб смакує.

От так робить кождий жид.

ДОСЬВІДЧЕНА.

— Правда Марусю що я є першим якого ти покохала?

— Натурально! (до себе): Які ті мушчини наївні... Кождий прото саме питає!

НЕ ЛЮБИТЬ.

— Длячого ти нелюбиш як я тебе на потимки цілую?

— Бо часом мігби мене поцілувати хтось що немає права до того!

ПРИ КОЛІЙОВІ КАСІ.

Касієр: — Куда?

Подорожний: — Все одно, давайте такий білет, який маєте під руками... (тихше) я втікаю від жінки...

ЖЕБРАК У ДЕНТИСТА.

— Прошу заплумбувати мені зуби.

— Золотом чи сріблом?

— Найліпше ковбасою.

ЗМІНА.

— Чи справді я є першою котрі ти присягаєш своєю любов?

— Так! — попередні відмене сего не вимагали...

НОВІ КНИЖКИ

КОРИСТАЙТЕ З НАГОДИ!

Хто замовить у нас книжок на \$2.50, сей дістане ДАРОМ ВОЄННИЙ АТЛАС, котрий містить в собі слідуєчі мапи:

1) Мапа цілого сьвіта. 2) Мапа Німеччини. 3) Мапа Європи. 4) Мапа Австро-Угорщини. 5) Мапа Румунії, Сербії, Болгарії, Монтенегро, Альбанії, Греції і Туреччини. 6) Мапа Франції. 7) Мапа Росії. 8) Мапа Італії. 9) Мапа Бритійських островів. 10) Мапа Нідерляндії, Бельгії і Люксембурга. 11) Мапа Азії. 12. Загальна мапа війни.

Гумористичний Календар Іскри на рік 1918, 160 сторін друку, понад 100 ілюстрацій	40 ц.
Царська Росія і Українська справа...	50 ц.
Фільозофія Штуки	50 ц.
Українсько Анг. кухар.....	1.00 ц.
Польща йде та не одна а дві. Написав О. Ревюк	25 ц.
Червоний Кобзар	10 ц.
Золото і нужда в Америці	5 ц.
Жінка і соціяльне питанє.....	10 ц.
Соціялізм а Релігія	15 ц.
Важне питанє	5 ц.
Провідник або як вивчити ся по англійськи читати і писати без помочи учит.	1.50 ц.
Комедія про чоловіка, що оженив ся з немовою, жарт в 2 актах.....	25 ц.
Методична граматика Украинської мови ..	40 ц.
Княгиня любов. Староукраїнська драма в 3 діях	20 ц.
Русалка. Оповіданє	20 ц.
Що таке поступ. Написав І. Франко	25 ц.
Весела книжочка для сумних людей або повний міх сьміху	25 ц.

Коляди і Щедрівки	25 ц.
Робітнича читанка часть I	15 ц.
Робітнича читанка асть II	10 ц.
Американський Робітник	10 ц.
Біблія капіталіста	10 ц.
Школа на скрипці само-учитель.....	1.25ц.
Самоучитель нотного сьпіву.....	75 ц.
Календар Р. Н. С. на рік 1918	50 ц.
Сорокаті штани і інші веселі оповідання та вірші	25 ц.
Як Михась син мельника ходив до неба по діамант	20 ц.
Під прапором свободи. Вибір патріотичних деклямацій	30 ц.
Як Іван зробив чудесне судно і дістав царівну за жінку	10 ц.
Як царевич літав до царівни	10 ц.
Історія про трицять одного	10 ц.
Як Палій боров ся зі смоком	10 ц.
Пригоди наймолодшого брата	15 ц.
Як королевич воював із чортом	15 ц.
Брат із місяцем, сестра зі звіздами і прекрасна Олена	20 ц.
Про старі часи на Україні	—40 ц.
Великий Український Співаник	—40 ц.
Січковий Співаник	—25 ц.
Українсько-Анг. кишенковий словарець	—50 ц.
Українсько-Анг. кишенковий словарець з регістром в гарній скірянній оправі	\$1.50
Руський Штукар, 212 гарних штук	—50 ц.
Історія про сорок розбійників.....	—20 ц.
Хмари чари жарти й не жарти	—20 ц.
Жовнірські оповідання, М. Яцків	—20 ц.
Українсько-Німецький підручник	—30 ц.
Товариш, Українсько-Анг. підручник ..	—60 ц.
Страшні тайни монастирських мурів....	—50 ц.
Варвара Убрик	—40 ц.
Про полові справи	—30 ц.
Чародійні пригоди	—20 ц.

Які то є люди на землі	—40 в.
Лис Микита	—40 в.
Історія про малого Пилипка	—20 ц.
Що стало ся з Рудольфом.....	—60 ц.
Казки за Жидів і Циганів	—20 ц.
Воєнні пісні	—15 ц.
Великий Сонник	—40 ц.
Що буде в краю по скінченю війни.....	—25 ц.
Розбійник Кармелюк, історичний роман в 6-ох томах	\$2.40
Рай і Поступ	—40 ц.
Нещасне коханє	—10 ц.
Плаваючий Острів	—10 ц.
Вибір поезій Ів. Франка	—35 ц.
Житя і Смерть С. Ортинського ..	—10 ц.
Маруся, дуже цікаве оповіданє	—50 ц.
Де любов там і Бог	—15 ц.
Девять братів а десята сестриця Галя ..	—15 ц.
Русини а Москалі	—15 ц.
З Теренів Європейської Війни	—50 ц.
Весела читанка	—20 ц.
Іван Гус, чеський мученик, в гарній скі- ряній оправі	\$1.50
Любенський монастир	—10 ц.
Причина світової війни	—10 ц.
Житя і Наука грецького філософа Со- крата	—25 ц.
Подорож до місяця	—40 ц.
Кайдашева Сімя, Н. Левицький	—60 ц.
Як левниця виховала царського сина.....	—20 ц.
Культура, Національність і Асиміляція	—30 ц.
Українська читальня	—25 ц.
Наша мова	—10 ц.
Стилістика, поетика і реторика	—40 в.

Книжки висилаємо лише за попереднім на-
дісланєм грошей. — Гроші посилайте через
(Money order) на таку адресу:

UKRAINSKA KNYHARNIA
104 Ave A., New York, N. Y.

3 2044 101 777 357

ЗАЖАДАЙТЕ

Оказового числа одинокої гумористично-сатиричної газети, яка називається ся

„ІСКРА“

котра виходить кожного тижня.

Річна передплата в Злучених Державах \$1.50. В Канаді \$1.75.

Дорогий Читачу! Коли ти хочеш мати щирого приятеля, який би тебе розвеселив в твоїх сумних хвилях то ти без найменшого вагання посилай передплату на „ІСКРУ“.

Кождий новий передплатник наколи пришле цілорічну передплату сей час отримає в премії книжок за \$1.50 з доплатою 50 ц. на покриття кошту пересилки.

Скористайте з сеї нагоди і посилайте передплату сей час.

Оказові числа висилаємо даром.

Адресуйте:

„ІСКРА“, 104 AVE. A., NEW YORK, N. Y.